

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

38

שבת פרשת חקת, ב' תמוז תשע"ט 5.7.2019

שלום קהילה יקרה.
לרגל אירוע היובל הקרב ובא אלינו בצעדי ענק, בחרנו לעסוק בנוסטלגיה בקיבוצנו. לשם כך התגייסו לכתוב עבורנו שלושה מעמודי התווך הוותיקים של הקיבוץ: שלמה ויסמן, שרון גרין ושמוליק וחנה דרורי, שכתבו כל אחד על אירוע

נוסטלגי אחר בחיי הקיבוץ שגרם להם להתגאות על חברותם בראש צורים. נוסף על אלו, גם ידידה עם שלם, שהצטרפה לצוות העיתון, ליקטה ועיבדה אנקדוטות מעניינות מחיי הקיבוץ. עוד חיברה ידידה למדור "שבור את הראש" חידות שעוסקות בעברו של הקיבוץ. ומאז להיות, החופש הגדול התחיל זה מכבר, והרב מרדכי ורדי במדורו "נקודה למחשבה" בוחן את הסיכוי והסיכון שבחיכוך הגדל בין ההורים לילדים בחופש. רכות הקהילה נעמה דיאמנט ורכות הנוער הדס כריסי יציגו לוחות פעילות עבור החופשה המתקרבת, ויעדכנו אותנו באירועים שהיו ובאלו שעוד יהיו. במסגרת העדכונים נשמע גם מהלל אלגרבל על הנעשה בסניף ב"דבר הקומונרית", ורעות ברוש - נציגת ועדת פני היישוב - תשתף בפעילות הוועדה ובפרויקטים העומדים לפתחה.

בלקט שכחה משבועות, נשמע מאילת יהודית שבט בכתבתה "שביל החלב" על האלרגיה לחלב שמלווה את בנה שליו וההתמודדות עם האתגרים שהיא מביאה איתה.

גיליון זה מביא עימו בפתח הקיץ מספר כותבים חדשים: חנניה רותם הצטרף לצוות במדור בשם "מחשב מסלול

כותנה / ילי שגר

מוטב היה להיות במקום אחר בשנים ההן. שנגינת סקסופון והופה תצטף את לילותינו אך בינה לבינינו השתרע פרדס ללא סוף וקולות רעים התלחשו בו, נשבו כהד בין ענפיו. נערות במקנסיס קצרים וצוחקים צעדו בשבילים חבוקות מבטן, מטאטא ישן ודוקר סלק אותנו אל שולי החרשה הרחבה והיינו יושבות ותוהות לפנות ערב על תפקידו של האבק בעולם.

לא פעם הרחקנו אל קצה השדה להביט בניסיון של הקיץ: פקעות כתנה שלפן הצטבר בן רך וחרישי, כמו העלבון שכבשנו בחול עד שעזבנו והוא פרח והתעבה והלפין ויכלנו לקטף אותו מתוכנו לארג אותו לשמלות שלא העזנו ללבש במדרכות כי לא הייתה תכנית במכבסה הקבוצית לכביסה עדינה

צריך לומר, לא מסדום יצאנו. לא המתין לנו גורל האבן אנו הולכות קדימה, זקופות ושקטות אוספות בעקבינו את הדרך אך יש וקמור מפר של הנוף מפסל דמות אשה בסלע ומלח עומד באויר לגלות את מחירו של המבט אחור

מחדש". חנניה יספר לנו על מסלולי טיול ברחבי הארץ, ויתחיל קרוב לבית בדרך האבות. שירה סעדה כותבת לנו על חוויות ההורות במדור חדש ששמו "קולה של אמא". ולקינוח, המדור "לכל סיר יש מכסה" חוזר לחיים בניצוחו של השף אילון רוזנבלוט שימליץ לנו על מתכונים טעימים במיוחד, והפעם מתכון בניהוח נוסטלגי. עוד מתחדש הצוות במימי תירוש שתחליף את מיכל הרשקופ במדור "חוק הדתיים השלובים". בהזדמנות זו נודה למיכל על תרומתה לעלון ונאחל לה טיול מהנה, ונשמח להכיר בגיליון הפעם את משפחת תירוש.

זאת ועוד במדורינו הקבועים: במדור "הקיבוצניק" יביא בפנינו דוד קרנץ תמונות מחיי הורים וילדים בראש צורים, ויחד כללי זהירות בדרכים לקראת החופשה; במדור "שפירא והאתונות" נשמע מפיו של נעם שפירא עוד על האנשים הטובים שברך; רחלי אבלמן תשלוף ממדפי הספרייה ספרים חדשים לגדולים וקטנים במדור "חדש על המדף", וטל נוימן תמשיך במפגש מהסוג השלישי בפרק נוסף של "עלילות תולי ושפיץ" - סיפור ילדים בהמשכים שהתחיל בחודש שעבר. נאחל חופשה נעימה לכל קהילת ראש צורים!

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל yarchon@r-tzurim.co.il קריאה מהנה וחופש נעים לכולם!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, מימי תירוש, ידידה עם שלם, חנניה רותם, יהודה גייסון, ברק שבות, ליטל רון, רינת לוי, יעקב דרורי-רנבאום (עריכת לשון), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

חופשה. הורים. ילדים. ומסכים. | הרב מרדכי ורדי

הדאגה לזמן הפנוי שלא יתמלא בחשיפה לחומרים מזיקים לנפש הילדים והנוער, ובין יצירת אווירה של "ביחד" נעים וטוב, וזמן להטמיע את הערכים של הבית. כמובן שאין נוסחאות ולכל משפחה יש את הדרכים וכלי ההתמודדות שלה עם הסוגיה. הצד השווה של כולנו הוא שצריכים להקדיש לזה מחשבה ואולי גם להתייעץ עם הילדים. כדאי לאמץ את התאוריה האומרת שהילדים יודעים מה באמת טוב להם.

בחודש תמוז הילדים בבית. הרבה שעות. החיכוך עם הילדים גדול הרבה יותר, יותר שעות עם הילדים. מחשבה אחת על איך להעסיק אותם. מחשבה אחרת על איך לנצל את הזמן שבו הם קרובים אלינו ההורים. המשימה להרחיק אותם מהמסכים היא מחשבה נכונה ואפילו לגיטימית, אבל אם היא מלווה בעצבנות היא יכולה להחריב את ההזדמנות שבזמן הממושך ביחד. זה שווה מחשבה. איך משלבים בין השניים. בין

בשמחות

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- מזל טוב לאורטל ואיתי אריאל להולדת הבת, שירה.
- מזל טוב לאריאלה וצורי לחמי להולדת הבן.
- מזל טוב לברק ורננה שבות להולדת הבן.
- מזל טוב לרב מרדכי ופזית ורדי להולדת הנכדה רות, בת לאלישיב וגיתית.
- מזל טוב ללימור ומשה פישמן להולדת הנכד בארי שנהב, בן לנעם ונרב.

מזל טוב לרגל בר/בת המצווה:

- מזל טוב ליונת סימון לרגל בת המצווה, ולהורים איתמר ואריאלה.
- מזל טוב לנעם אבלמן לבר המצווה ולהורים עקיבא ורחלי.

ברכות לבביות:

- מזל טוב לחנה דרורי בהגיעה לגיל 70, ולכל המשפחה.

תנחומים

תנחומים לחנן קלצקי במות אימו
כרמלה קלצקי בת זהבה ז"ל.

תנחומים למשה פישמן במות אחיו
יחזקאל פישמן בן צינה ז"ל.
מן השמיים תנוחמו.

גאה בראש צורים

שרון גרין

גאה אני בראש צורים
קודם כול על הילדים:
שגדלו והיו לנערים,
למבוגרים ולמשפחות עם ילדים.

גאה אני בראש צורים
עדיין בקטע על הילדים:
מקייטנת איל"ן בתור נערים
לעובדי חינוך לבעלי צרכים מיוחדים.

גאה אני בראש צורים
ושוב חוזרת לאותם ילדים:
בכל הדורות ובכל הגילאים
שממשיכים מסורת של אלפי שנים.

גאה אני בראש צורים
ולא שוכחת את הורי אותם ילדים:
שהשקיעו בילדיהם, בתורה ובמעשים טובים
ושמול קושי לא פחדו משינויים.

גאה אני בראש צורים
ואין פה מקום להמשיך בכל הסיפורים:
נסתפק בערבות בין חברים
באמונה בעתיד מלא באתגרים
שנוכל להם למען דורות הבאים.

יובל לראש צורים

גאווה ואמונה

שלמה ויסמן

אך העיקרית שבהם הייתה שהם לא האמינו במקום, הם חששו שראש צורים הולכת ומתמוטטת. הם אמרו לנו "אין סיכוי לראש צורים. אין עתיד לראש צורים. כולם עוזבים, אתם תישארו לבד, לא תצליחו לשרוד. זה חוסר אחריות להחזיק ברפת ובלול, בעלי החיים ימותו, ולא יישאר מי שיטפל בהם...". היה צריך אומץ רב, אמונה חזקה ואהבה רבה למקום כדי לעמוד בלחצים האלה. קומץ החברים שנשארו בראש צורים לא ויתרו, איש לא עזב כדי לעשות לביתו. הם האמינו בראש צורים ודבקו בה. הם התעקשו להיאחז בה ולא לנטוש. הם התמודדו, התייעצו, התווכחו וחיפשו פתרונות.

זה לא היה קל, אך לבסוף הבינו שצריך להתרחב ולבנות שכונה חדשה. בהתחלה השכונה דששה, לא מיהרו להצטרף אליה, קבלנים התחילו בבנייה, ונתקעו. נשארו עם שלדי בתים לא גמורים. היה צריך להציע הטבות כדי שיצטרפו לשכונה החדשה. כאן המקום להצדיע לאותם ראשונים שגרו בבדידות מוחלטת בבתי השכונה הראשונים, בקצה הקיבוץ.

אחריהם נכנסו לתמונה ראשוני הבנים של ראש צורים. ילדיהם של קומץ החברים שנשאר ולא נטש. גם הם היו

חדורי אמונה במקום, כמו הוריהם, והם נתנו דחיפה נוספת לשכונה החדשה.

החברים הוותיקים פתחו בפני תושבי השכונה את האפשרות להתקבל לחברות מלאה, ובכך לקחת חלק בעיצוב החיים במקום, ובאחריות למקום. השכונה הלכה וגדלה, התפתחה ומשכה אליה משפחות רבות. בעזרת השם נעשה לנו "ונהפוכו", רבים הבאים ומעטים העוזבים.

כולנו רואים היום מה אמונה, עקשנות ואהבה למקום יכולים לחולל.

ואנו מכריזים בזאת: יש סיכוי טוב לראש צורים. יש עתיד טוב לראש צורים.

כששואלים את אנשי ראש צורים "בגלל מה אתם גאים ביישוב שלכם?", התשובות הן בערך כך: בגלל האנשים המכילים, הסובלניים, החסד, המגוון, האווירה, החיים הכפריים, הניחוח הקיבוצי. הכול נכון! אבל יש עוד משהו שלנו במשפחת ויסמן נראה חשוב יותר, נקרא לזה: בגלל העקשנות, בגלל האחיזה במקום, בגלל האמונה שיהיה פה טוב. כמשפחה הנמנית על ותיקי ראש צורים (אנו לא מהמייסדים, הגענו לראש צורים בחגיגות בת המצווה שלה), הכרנו במשך כל שנותינו כאן צעירים וצעירות רבים וטובים, שהגיעו לראש צורים כנח"לאים, כנקלטים מהעיר, וכ"שש"ש (שנת שירות שלישית של בני משקים ותיקים הבאים להתנדב במשקים צעירים).

כולם באו בשמחה, בהתלהבות ובאהבה לחיי קיבוץ משותף. לכולם היו תקוות וחלומות להקים את ביתם בראש צורים. הם התחתנו והקימו משפחות, והתחילו את החיים האמיתיים. ואז התחילו הקונפליקטים בין האידאליים לבין החיים בפועל. רובם לא הצליחו לגשר על הפער, ובשל כך התחילו גלי עזיבה שגרמו לאפקט הדומינו. חבר גורר חבר. בכל בוקר קמנו ושאלנו "מי מודיע היום על עזיבה?".

בהתחלה העוזבים התפזרו ברחבי הארץ, העזיבה הייתה טוטלית. אך בשנים האחרונות הם עברו להתגורר ברחבי הגוש, כך שאנו פוגשים אותם לעיתים קרובות. הסתובבה בדיחה שבכל מקום שאנו מגיעים אליו, אנו פוגשים מישהו שבחלק מתחנות חייו הוא עבר דרך ראש צורים. התבדחנו שלראש צורים היה ענף נוסף, ייצוא חברים להתיישבות. העזיבות גרמו לתסכול רב. לא ידענו כיצד לבלום אותן, ומה יהיה עתיד הקיבוץ. כששאלנו את העוזבים בגל הגדול של ראשית שנות התשעים מה גרם להם לעזוב את ראש צורים, הסיבות היו רבות

כ"ז
ז'אב
אבאל
אבאל
אבאל

חוגגים יובל
תשכ"ט - תשע"ט

ביום חמישי, ה' בתמוז 11.7.19
יתקיים אירוע חגיגי לציון 50 שנים
להקמת קיבוץ ראש צורים בגוש עציון.

אנו מזמינים את כל מי שהיה שותף לבניית המקום
הפורח היום, ואת כל מי שגר על ההר הטוב הזה,
לשמוח איתנו ביום חגנו.

20:00 התכנסות
20:30 תחילת הארוע

נשמח בבואכם,
בית ראש צורים

תשר"ם (19.7.84).
אנו הצטרפנו בשביתת
רעב בימים כ"ה-ל'
בתשרי תשמ"ה (21-
28.10.84), בהקדשת
דירה עבורו, ולבסוף
ב"בית ראשון
במולדת", עת עלו אנה
ואלכסנדר לארץ ב"י
בשבט תשמ"ח.

במשך שלוש שנים
וחצי אלו השתתפנו
במאבקו של אלכסנדר,
אנו חברי הקיבוץ
בהנהגתם של רבקה
ברזילי וארי לנדא,
לא רק בשבוע שביתת
הרעב (שבו התחלקנו)
אלא גם בעצרות
המוניות - כאן על
הדשא בקיבוץ, בכיכר
מלכי ישראל עם
רכבות חברי בני עקיבא
במוצש"ק בא בחודש
שבט תשמ"ה - תחת
הקריאה "שלח את
עמי", בקשר מכתבים
שבו ייצגה אותנו רבקה
ברזילי, ועת שוחרר
אלכסנדר מהכלא

הסובייטי - בהפגנה בתל אביב מול השגרירות המייצגת
את בריה"מ, במקביל להפגנת משפחת חולמיאנסקי בכיכר
סמולנסקי על זכותם לעלות לארץ.

תמונות מהפגנה בתל אביב מול שגרירות (כנראה הולנד, שייצגה
את בריה"מ) 14.9.87 בו ביום בו הפגינו משפ' חולמיאנסקי
במוסקווה מול משרד החוץ, לקבלת היתר עליה.

אילו נשאלתם: "תוכל
לכתוב על אירוע
שגרם לך להרגיש
גאה או שמח שאתה
חבר ראש צורים?",
כפי שנשאלנו אנו, מה
הייתם משיבים?

מבין אירועים רבים
שאירעו במשך
חמישים שנות קיבוץ
ראש צורים, כמובן
אחרי עצם הקמת
הקיבוץ בטקס ממלכתי
ביום ט"ו באב תשכ"ט,
לא התקשנו לבחור:

הירתמות חברי הקיבוץ
למאבק אסירי ציון
בברית המועצות, על
הזכות ללימוד והוראת
העברית והעלייה
לארץ.

אנו יזמנו רעיון מקורי,
להתרכז במאבק
של אסיר ציון אחד
שאותו "אימצנו".
ובעקבותינו הלכו
שכנינו באלון שבות,
בכפר עציון ובאפרת.
אימצנו את אפרים
(להלן אלכסנדר)
חולמיאנסקי.

מאבקנו התייחד בשביתת רעב סמלית במשך שבוע, להזדהות
עם שביתת הרעב שבה פתח אלכסנדר כשנעצר ב"כ בתמוז

ט"ו בשבט תשמ"ח, במסיבה עם משפ' חולומיאנסקי בחדר האוכל

קבלת הפנים בשער ראש צורים י' בשבט תשמ"ח 29.1.88.

כ"ז בתשרי תשמ"ה בפתח הדירה של משפ' חולומיאנסקי.
הדובר הוא חה"כ יורי שטרן ז"ל
יושבים: שר הקליטה יעקב צור, חה"כ מנחם הכהן וארי לנדא.

ניתן לתאר את המשמעות העמוקה של מאבקנו בדברי אלכסנדר בספרו שיצא לאחרונה:

"כאילו מישוהו קרא את מה שיש לי בלב והחליט שהגיע הזמן לעודד אותי. מתחילים להגיע מכתבים מישראל. כותבת לי אישה צעירה בשם רבקה ברזילי מקיבוץ ראש צורים. היא אמא לשני ילדים קטנים - למרות עיסוקיה הרבים מוצאת בשבילי זמן כדי לעזור, לעודד, לפרגן. זה עושה לי טוב על הנשמה. אבל מה אני אכתוב לה? אני הרי חי ונושם את הפרויקט המחתרתי, ועל זה לא ניתן לכתוב. ובכלל, על מה אכתוב? אני נולדתי גדלתי וחייתי בעיר ענקית, והיא בקיבוץ קטנטן. מה אני מבין בחקלאות? אבל רבקה מתעקשת. הגיעו כבר ארבעה מכתבים ממנה. לא נעים. אני עונה בכמה שורות יבשות, לצאת ידי חובתי. מייד מגיעה התשובה, היא כותבת בהתלהבות, בשמחה. במרוצת הזמן אני מגלה להפתעתי שתוכן המכתבים שלה מתחיל לעניין אותי. האנשים האלה הם לא סתם חקלאים - הרי הם מעבירים את האדמה שלנו! אותה האדמה שממנה גורשנו לפני אלפיים שנה, אותה האדמה שחזרנו אליה. זו משימה לאומית ממדרגה ראשונה!"

ב"י בשבט תשמ"ח, שמחנו בהתרגשות רבה וקיבלנו את אנה ואלכסנדר, וליווינו אותם בריקודים משער הקיבוץ אל דירתם, אל ביתם הראשון במולדת.

אנו וילדינו לא שוכחים את הפרק המיוחד הציוני-ידיתי של אהבת הארץ, שלמדנו ממסירותו של אלכסנדר בלימוד המחתרתי של השפה העברית ובהוראתה. בעמידתו הגאה מול שלטון הרשע הסובייטי, ובעלייתם לארץ. גם הפעילות שלנו והשתתפותנו עימם, משאירה בנו חותם עמוק המפלס לפנינו את דרכנו. לרגל אירועי היובל לראש צורים, נסיים דברים שכתב לנו אלכסנדר לקראת חגיגת שנת ה-40: "אנו זוכרים היטב את כל מה שאנשי הקיבוץ עשו בשבילנו. הן בימים הקשים של המאבק והן לאחר העלייה. לעולם לא נשכח את קבלת הפנים המרגשת, את הדירה, את הכנסת האורחים למופת, את החמימות והלבבות הפתוחים".

(תודה מיוחדת לארי לנדא על עזרתו בכתיבת דברים אלו ועל שליחת התמונות)

תרכיז ירוק

אקונום יצירתי החליט להכין לחברי הקיבוץ תרכיז ירוק. הדבר העלה את חמת מזכיר הפנים (שלא כל כך הסתדר אתו) משום שהוא פחד שילדים לא ילמדו להבחין בין רצפז (ירוק) לבין התרכיז. אשר על כן הוא השליך את כל התרכיז לכיוב, וגרם לעגמת נפש לאקונום המסכן.

סגול על לבן

בחורף '73 ירד שלג כבד על ראש צורים. לאחר שהשמש הציצה ממרום התחילו החברים לנוע ממקומם לעבר חדר האוכל, אך לפתע הבחינו בכתם סגול באזור בית האימון. הכתם החרוג עורר את חשדו של מרכז המשק, ניסים כהן, והוא הלך לבדוק את העניין. בהתקרבו למקום הוא גילה שאחת מבנות השירות איבדה כיוון, ובמקום להגיע לחדר האוכל היא סטתה לעבר בית האימון ושקעה בשלג. ידידנו מרכז המשק הציל אותה מקפיאה.

תערובת לתרגולות

ובאותו יום ממש אירעה תקלה בלול, ולא הייתה תערובת לתרגולות. גם הטרקטור שקע בשלג, ולא נותרה ברירה אלא לגייס את כל החברים להוביל תערובת ללול התחתון. עוד החברים מזדחלים תחת משא הדליים הכבדים, והגד"שניק מחליט שאין דבר כזה שהטרקטור לא מניע. הוא עלה על הטרקטור, עשה מה שעשה, הטרקטור התחיל לזוז והחברים שבו בשלום לבסיסם.

מי יצילנו מתרגולות הודו?

בשלב מסוים ירדו מחירי בשר ההודו פלאים, ושמוליק, שהיה גזבר באותה תקופה, החליט לנצל את המצב, וקנה בית קירור שלם של בשר הודו. פעמיים בשבוע נאלצנו לאכול את הבשר הזה, ולא נרחיב את הדיבור על טעמו.

יום הולדת שלוש

את מסיבת השלוש לראש צורים חגגנו בחדר האוכל, והזמנו את נציגי הקיבוץ הדתי לחגוג עמנו, אך מעשה שטן - הכבד היה מקולקל, ומספר שעות לאחר המסיבה סבלו רבים מקלקול קיבה. כשניסה מזכיר הפנים להתקשר למחרת למזכיר הקבה"ד הוא לא השיג אותו. לאחר בירור הסתבר שגם הלה "בילה" בשירותים.

ואלה תולדות המרכולית

בזמנו נקראה המרכולית "אספקה קטנה", והיא שכנה במשרד של הלול. התחנה הבאה היתה מאחורי המקלחות הציבוריות במשק הישן. משם נדרה למרתף צנרת, ושמה התקצר ל"אספקה". במרתף עצמו נדרה מחדר לחדר, ומשהופרט הקיבוץ היא נדרה למקומה העכשווי, ואף הוסב שמה ל"מרכולית".

כוס ישועות אשא

החתונות הראשונות התקיימו במשטח של הסדנה במשק הישן. אחת מהבעיות היתה הרוח החזקה שהופיעה בדרך כלל חצי שעה לפני החופה. כדי למנוע את העפת הכלים החדר פעמיים הציג חברנו הצעה מעניינת: הוא חיבר את הצלחות ואת הכוסות בנעצים לשולחן.

לילה ראשון בלי אמה

כדי להיות קיבוצניקים טובים החליטה אספת החברים על לינה משותפת. במשך שלושה שבועות ישנו התינוקות בבית תינוקות, ואני זכיתי להיות שומרת לילה, שהתחייבה לישון עם התינוקות. אולם המצב היה בלתי נסבל מבחינת ההורים, וכעבור שלושה שבועות שבו כל כוחותינו בשלום לבסיסם.

בלעדיו לא נדליק נרות שבת

המאכל הלאומי של ראש צורים ביום שישי: אטריות ברוטב אדום. אבל עקיבא אכל את האטריות עם סוכר חום, כלומר סוכר מעורבב בקקאו.

מעדין נויפלד לעדין שטינזליץ

בראשית ימיה של ראש צורים לא היתה תעסוקה לבנות, ונוצרה בעיה עם גרעין בני עקיבא מרובה בנות שקלטנו. כדי לפתור את הבעיה הוחלט להביא לכאן מפעל לייצור תחתונים (בקבלנות משנה כמובן). וכך נסעתי (עם עוד חברה) לתל אביב כדי להתמחות בייצור תעשייתי של תחתונים. ואכן, נקנו המכונות ובנות הגרעין תפרו תחתונים. המפעל התנהל עם תקלות מרובות, ובסופו של דבר נסגר, אך אני לא ויתרתי על העבודה עם "עדין" ועברתי לעבוד אצל הרב עדין שטינזליץ (בישיבת מקור חיים), ובא לציון גואל.

חודש תשיעי, בעלי ואני בחנות התינוקות. "את העגלה הזו אתם חייבים לקנות", אומרת המוכרת. "יש בה מקום לפלאפון חכם, מטען שמתחבר לידית ומקבל חשמל מהגלגלים באמצעות אנרגיית הדחיפה, וגם מסך פלזמה קטן, להראות לו וידאו כשתצאו לטיול...". התלבטנו קשות. להיות הורים בעידן המודרני. משימה לא קלה. לבסוף קנינו את העגלה כי השתכנענו שיש בה גם מקום לתינוק, נוסף על כל הגאדג'טים. המוכרת דחפה לסלנו עוד ועוד מוצרים "הכרחיים" כלשונה. מנצלת את היותנו לפני לידת ילד ראשון. "מחמם בקבוקים על בטריות, מוצץ מפלסטיק מזוקק, מובייל אורגני במבצע...", ו... כשכבר כמעט סיימנו את הקנייה והגענו לסוף החשבון צעקה לעברנו: "חכו רגע! את זה אתם באמת חייבים", ורצה אלינו כשבידה תרסיס. "מה זה?", בעלי ואני השתוממנו. "מנטרל עצות! מדודים, מקרובי משפחה, סבים וסבתות... מוצר חובה לכל ההורים במדינה". "על זה נוותר...", בעלי ואני הסתכלנו זה על זה. מילא עגלה עם חיבור לפלאפון, אבל מנטרל עצות? זה באמת מיותר... אז זהו שלא.

כבר מהגיע הרך הנוול לירי המיילדת, החל שטף עצות ניתז עלינו. "תכסי לו את האוזניים! שלא יתקרר!". "רק שתי שמיכות? למה לא עשר???" (כשבחוץ טמפרטורה של 30 מעלות). "בלי גרביים? אוי ואבוי הוא יקבל שפעת". "תניקי אותו רק בחדר חשוך! זה טוב להתפתחות התוספתן". הגדילה לעשות דודה ברכה, שהגישה לכולם בשבת כרוב ממולא, ורק לי - המניקה המורעבת - הביאה גפילטע פיש במקום, בטענה שכרוב עושה גוים בהנקה. לא הועילו כל הספרים שקראתי: "ילדי הוא שלי", "חינוך ילדים וסבתות בו זמנית - האתגר", "המדריך המלא לאם הטרייה נגד הדודה המעירה", ועוד ועוד. כלום לא עזר. הדודות והסבתות המשיכו להטיף לי איך עליי לגדל את הניסיון שלי.

תינוקי בן החודש. באחד הימים המתישים יצאנו בעלי ואני לנשום אוויר צח עם העגלה, ובזמן שבעלי הטעין את הפלאפון בחיבור המשוכלל, כדי שיוכל לראות תקציר של ליגת האלופות בדרך, פגשנו - מי אם לא אחרת - את סבתא. "מתוך של סבתא!", היא קראה והחלה להושיט ידיה כדי להרים אותו. לחרדתי נזכרתי שמתחת לשמיכה שוכב לו ילד שמפאת החום של בית שאן - לא לובש מכנסיים!!! גזר דין מוות. הלך עליי. יקחו אותו לאומנה, זה ברור. בניסיון נואש להציל את בני מידי הרווחה קראתי "סבתא אל תרימי אותו... לא כדאי... יש לו שפעת טיטולים חמורה, זה מדבק...". התגובה לא איחרה לבוא. "שפעת טיטולים? זה בגללך! בטח הינקת אותו בישיבה ולא בעמידה על רגל אחת כמו שאמרתי לך. תמיד תניקי אותו על רגל אחת!". "זהו!", אמרתי לבעלי בבית, "חוזרים לחנות - לקנות את מנטרל העצות". חזרנו לחנות בטיסה (בעלי היה מבסוט כי ככה הסוללה שלו נטענה במלואה). "את מנטרל העצות!", אמרתי למוכרת בהחלטיות. "כמה שיעלה, כל סכום!". "אה, זה?", אמרה המוכרת, "נגמר!". "מה???", קראנו יחד. "כן, איזו חברה של סבתא של דודה של קנתה הכול... מסתבר שהיא לא אהבה את זה שלקחו לה את העיסוק העיקרי". "אז מה נעשה?", הבטנו אחד בשנייה נואשים עד עמקי נשמתנו. "אין ברירה!", אמרה המוכרת, "פשוט תחכו עד שיגדל קצת... או עד שיתווסף עולל חדש למשפחה". חזרנו הביתה מאוכזבים. ואז נזכרתי - גיסתי בהיריון! הקץ לצרותיי! אני כבר מחכה בקוצר רוח שתלד. אבל לא כדאי לה לקנות מחמם בקבוקים אלקטרוני, שתקנה את הידני - הוא טוב בהרבה. בכלל, כבר צברתי בחודש הזה הרבה ניסיון בגידול ילדים. שתשאל אותי מה שתרצה ואעזור בשמחה, יש לה מזל שילדתי לפניה, אחרת מי הייתה נותנת לה עצות כל כך טובות? היא בחיים לא הייתה מסתדרת בלי הניסיון שלי.

לאיטם לכיוון הביאר ובסוף לים המלח, בחירה שמאלה והם גולשים לאיטם לנחל נעמנים ובסוף לים התיכון. החלטה קשה... ובעיניי היופי הוא שכאן בנקודה הזאת כלל לא מורגש שאנחנו בעצם על קו פרשת המים הארצי. מתקדמים בעלייה. פנייה ימינה תיקח אותנו לכיוון הביאר ול-"91", אבל אנחנו ממשיכים עם הסימון האדום שמאלה (צפונה), ולאחר כמה מטרים נפנה ימינה לעבר הסככות ולמקווי הטהרה מימי בית שני. אלו מקוואות ענקיים ביחס למקוואות פרטיים מאותם הימים (גדולים בערך פי עשרה). לשם מה לחצוב דבר כזה ענק? גודל המקוואות והקרבה לדרך, גרמו לארכיאולוגים לשער שאלו מקוואות ציבוריים. בשל הפקקים שהיו בכניסה להר הבית, וויז הפנה את עולי הרגל שבאו מדרום לטבול כבר כאן... מקווה זה ייחודי (יחסית) מעור סיבה: המחיצה שיש במדרגות, שעוזרת להבין את דברי המשנה בשקלים ח' ב', על דרך עלייה ודרך ירידה למקווה. מסיבות בטיחות ועוד, כיום המקווה לא מתוחזק. המים שנאגרים בו בימי גשם כבדים נשארים כמה ימים בלבד עד שהם מחלחלים, כך שכיום ניתן לטבול פה רק בחורף, ומניסיון - המים קרים...

מעכשיו אנחנו במגמה צפונה. לרגלינו נחל נעמנים (סוג של שימור שם מהשם הערבי), ומעליו כמעט לאורך כל הדרך בתי ה-"32" והמטעים של ראש צורים. ניתן לפנות שמאלה ולרדת ולבקר בשומרה: בית עונתי של החקלאי (כאן מהכפר נחלין למיטב זכרוני) לטובת שמירה על הענבים הבשלים מפני גנבים. צמוד לשומרה יש בור מים שיכול להזכיר את דברי המשנה "בור סוד שאינו מאבד טיפה" = בור מים מסויד, שסיידו אותו כמו שצריך ולכן אינו מאבד אף טיפת מים. נחזור לדרך האבות ונמשיך צפונה. ליד אחד מהעיקולים יש שרידי כבשן סיד. זה היה מבנה בן שתי קומות, פתוח לכיוון הרוח. בתהליך של כמה ימים וחום גבוה מאוד, שרפו בו אבנים עד שהן התנפצו ונזלו ואפשר היה להפיק מהן סיד לצורך סידור בבית, בורות מים ועוד. תהליך זה לווה בהמון עשן, כמו תיאור התורה על הר סיני: "ויעל עשנו כעשן הכבשן".

מעלינו הבתים המערביים של "נתיב האבות" (על שם הדרך), השכונה המערבית של היישוב אלעזר, שקיבל את שמו מסיפור הקרב המפורסם עם הפיל שהיה איפשהו כאן במרחב, כנראה איפה שהיום האלון הבורד (כן, עוד תוכן שאפשר להעמיס על האלון...). לירינו גם האנדרטה והתצפית שהוקמו לזכר עזרא אשר ועמנואל מורנו ז"ל, נקודת צל מהבודדות במסלול. עוד אבן מיל (אבן המיל ה-11). זה הזמן לסגור עוד שתי

את הפעם הראשונה בחרתי להקדיש ל"דרך האבות", בשביל להתחיל ליד הבית וגם בגלל מזג האוויר הנוח יחסית (לשאר הארץ) השורר בקיץ בגוש.

פרטים טכניים:

נקודת פתיחה: על כביש ראש צורים - אלון שבות.
נקודת סיום: מאפיית שיפון בנווה דניאל. המסלול קווי ולא מעגלי, יש להשאיר רכבים סמוך לנקודת הפתיחה והסיום.
אורך המסלול: 2.5 ק"מ. זמן הליכה: כשעתיים.
דרגת קושי: מסלול הליכה קל.
מפת סימון שבילים: מפה מס' 9.
סימון שבילים: אדום. שירותים קרובים: בבית.
נקודת מילוי מים: הברזיה בטיילת לזכר הנערים החטופים.
נקודת צל: כמעט שאין, בשעות אחה"צ צפי גבוהה לבריזה נעימה.
בטיחות: תשומת לב לרכבים הנעים לאורך המסלול.

המסלול:

אנחנו צועדים בשביל ג'פים במגמה מזרחה, למרגלות היישוב אלון שבות. שם היישוב מרמז על השיבה אל "האלון הבורד", וכמו כן - משחק מילים: הנגדה ל"אלון בכות" הנזכר בתורה עם מותה של מינקת רבקה. לאחר כ-400 מטרים, נגיע אל אבן המיל שסביבה ספסלים. אבן מיל = שלט מע"צ של פעם. הרומאים סללו או שיפצו דרכים באזורים רבים בעולם, והציבו בהן אבני מיל. בכל אבן כזו היה חקוק או כתוב בצבע המרחק ליעד הראשי (ודברים נוספים שלא מענייננו). באבן שעמדה כאן היה כתוב שיש שנים עשר מיל עד לירושלים, ולכן היא מכונה אבן המיל השנים עשר. אהיי, הסתכלנו ולא כתוב? הרבה מהכתיבה בצבע נעלמה עם השנים (בכל זאת 2,000 שנה), וגם, שמועה אומרת, שזאת לא האבן המקורית שנמצאה כאן בשדות, אלא אבן מיל אחרת שרשות העתיקות הציבה כאן, ומקורה בכלל ממקום אחר בארץ.

ממשיכים בהליכה. לפנינו הקרווילות של "91", המגורים הזמניים למשפחות מנתיב האבות שבתיהם נהרסו. מבט לצדדים: מימיננו (דרום-מזרח) ירידה מתונה, ומשמאלנו (צפון) ירידה תלולה יותר. אנחנו באוכף, אבל זהו לא סתם אוכף. מבט על יורה שמי הגשמים שיוורדים כאן נמצאים על קו פרשת דרכים מהותית ביותר, ההחלטה שעומדת בפניהם היא לא סתם דרך איזה נחל לזרום ובסוף ממילא להגיע לאותו מקום, כי כל הנחלים הולכים אל הים, לא ולא! כאן על המים להחליט לאיזה ים ללכת. בחירה ימינה והם גולשים

כאלו, זה בדרך כלל באזורים מדבריים יותר. כשאני הולך כאן, אני נזכר באברהם ויצחק בדרך לעקדה: מה אברהם גילה לבנו ומה לא? ביוסף שהולך במצוות אביו אל אחיו בדותן, האם חשש מפני הבאות? האם שיער שההליכה הזו תסתיים במכירה שלו עצמו? ומאוחר מכך, בכך היחידי בכל התנ"ך שמסופר עליו שהוא גרם לאבא שלו מלחמה. כן, כן, אבשלום בן דוד, כשהלך מירושלים לחברון ועבר כאן, כשכל ההכנות למרד הושלמו, מה חשב בליבו? האם נתן מקום לכישלון אפשרי של המרד?

נמשיך צפונה לכיוון נווה דניאל. לפנינו בתי הספר היסודיים, ויום יבוא וגם ישיבת מקור חיים תעבור לכאן. בגדול פה מסתיים הסיור. ניתן להמשיך עם הסימון האדום בתוך נווה דניאל לכיוון מגדל המים להמשך דרך האבות, שאגב ממשיכה צפונה בואכה ירושלים, בית אל, שכם, עפולה וכו'. מי שמעוניין, מוזמן לעלות ולהתפנק במאפיית שיפון, אלא אם כן אתם שומרים אמונים לפת במלח...

הליכה נעימה, חנניה.

נקודות: א) מהאבן הקודמת עד לכאן הלכנו מיל. מיל רומאי = בדיוק 1,000 צעדים כפולים של חייל רומאי, שזה 1,400-1,600 מטרים. נו תחליט, בערך או בדיוק? נראה אתכם הולכים 1,000 צעדים בתנאי שטח משתנים ודואגים שכל הצעדים יהיו זהים... ב) מה עם אברהם אבינו? דיברת על כל העולם, אבל את אבותינו הקדושים לא הזכרת! השביל הזה - הם הלכו בדיוק כאן או לא? כי אם לא, יאללה סגרנו את הבסטה! כיום עוד לא ניתן להגיד בוודאות שאברהם אבינו הלך דווקא פה. התורה מתארת שהאבות ביקרו במקומות מצפון לנו (ירושלים, בית לחם) ומדרום לנו (חברון, באר שבע), והשביל הזה הוא דרך עתיקה המקשרת בין כל המקומות הללו. כמה עתיקה? יש ממצאים מימי הרומאים (אבני המיל ועוד), כלומר מלפני 2,000 שנה, וההנחה היא שאם בימי הרומאים, על כל הטכנולוגיה שעמדה לרשותם, הדרך עברה בדיוק כאן, אז בטח ובטח שבימי אברהם אבינו (מלפני 3,700 שנה) הדרך עברה בדיוק כאן. באזורים כמו הגוש קשה למצוא שרידים לדרכים קדומות מימי הרומאים, אם מוצאים שרידים

ועדת פני היישוב

ולתוכניות ספציפיות:

ערכנו יום ניקיון קהילתי לפני פסח ובקיץ מתוכנן יום ניקיון נוסף - פרטים בהמשך.

הטרקטור לשירותכם: באחד מימי השישי הקרובים (על תאריך מדויק תבוא הודעה) יעבור מאהר בטרקטור ועגלה ברחובות ראש צורים לצורך סילוק פסולת כבדה (אופניים ישנים, כיסאות שבורים וכדומה...). כולם מוזמנים להתחיל לערום את מה שמצריך פינוי...

בשיתוף ועדת חינוך והדס הרכזת, אנחנו מקדמות **עבודות נוער בקיץ** בכמה פרויקטים של שיפור פני היישוב.

פרויקטים נוספים שנמצאים כרגע על הפרק הם: שיפור פני הכניסה למשרדים וקידום גן משחקים טבעי בחורשת אם תרצו.

בהזדמנות זו אנחנו רוצות להודות מקרב לב לחברי ההנהלה שמסייעים לנו בכול, ומשקיעים שעות רבות למען הקהילה. לאלקנה שפועל רבות ונענה לבקשותינו, לנעמה רכזת הקהילה, לליאור הגנן, למאהר ולפואד.

מוזמנים להיות שותפים, נשמח להצעות ורעיונות.

חברות הוועדה:

אפרת גרינוולד, הדס היימן, חן רוזנצווייג, שרון רוזנבלוט ורעות ברוש

לפני כחצי שנה התחילה את פעילותה ועדת פני היישוב המתחדשת, וכעת רצינו לשתף אתכם במקצת מפעילות הוועדה.

שלושת הנושאים המרכזיים שאנו עוסקות בהם הם: ניקיון, גינון ונגישות במרחב הציבורי.

בשלב הראשון ערכנו מיפוי מקיף, לפי רחובות, של המצב הקיים והשינויים הנדרשים. לשמחתנו מספר שינויים כבר נראים בשטח, כגון: הסרת מפגעים, תוספת פחים קטנים, פינוי מחסן בשבילי החינוך, הנגשת מעבר חציה בכיכר ועוד. אך העבודה היא רבה. דברים רבים קשורים כמובן גם למצב התקציבי אך אנחנו מאמינות שניתן לפעול ולהתקדם גם בתוך המסגרת הקיימת, בתקווה שבעתיד המצב הכלכלי ישתפר ויהיה אפשר להגשים חלומות נוספים.

נוסף על אלו, אנחנו פועלות להסדיר את נושא הגינון ולשפר את נושא הניקיון וליצור תוכנית עבודה קבועה ויעילה יותר.

חשוב לומר שמעבר לדברים שהם מערכתיים וזקוקים לשיפור, נושא הניקיון קשור גם לכל אחד מאיתנו: גילוי אכפתיות כלפי המרחב הציבורי ושמירתו נקי ושלם, וחינוך ילדינו לכך. ראש צורים היא שולנו והמראה שלה תלוי בכולנו.

אם כל אחד מאיתנו יפנה את תשומת ליבו גם אל המרחב הציבורי - המראה, הניקיון והיופי, לכולנו יהיה נעים ויפה יותר!

תגובות אלרגיות. סהר, כאח גדול ואחראי, עשה פעם ניסוי כימי כדי לבדוק את העמידות של אחיו הקטן לחלב ומרח עליו בסתר גלידה חלבית. תוך 2 דקות שליו נעמד לצידי ואמר "אמא, השביל הזה מגרד לי", כשהוא מצביע על פס אדום בוחק מהפנים עד הצוואר – הוכחה שסיפקה את יצר הסקרנות של סהר...

בתור פעוט בן שנתיים, שליו לא הבין למה אוסרים עליו לאכול או לגעת בכל מיני דברים. הייתי אומרת לו "אסור, זה חלבי!!", והוא היה עונה לי "זה לא חלבי, זה רק טעים...". גם כאשר שליו הבין שזה מסוכן לו, הוא לא תמיד ידע להגיד, ולא תמיד הצליח לעמוד בפיתוי. פתאום שמנו לב, כמה אוכל סובב אותנו וכמה

אנשים מציעים מאכלים לילדים של אחרים – בלי להיות מודעים להשלכות. אחד האנשים הצדיקים הוא שלמה אפרים שמרגע שגילה ששליו אלרגי לחלב, תמיד שמר בכיסו סוכרייה או שוקולד פרווה גם לשליו.

כששליו היה בן ארבע קנינו לו צמיד רפואי שאיתו הסתובב 7/24. על הצמיד הייתה אזהרת אלרגיה והוראות לפעולות במקרה של שוק אנפילקטי. ההבנה שאוכל יכול להרוג, הייתה מקור לחרדות ולצער הרב גם להצקות. בבית הספר היו ילדים שאיימו עליו שייגעו בו עם חלב או שישפכו עליו חלב – דבר ששווה במשמעותו לאיום בסכין או אקדח! כבר מהגן שליו היה אוכל בשולחן נפרד משאר הילדים ובבית הספר מחוץ לכיתה. בית הספר לא היה מוכן "לקחת עליו אחריות" ולהוציא אותו לטיולים בלי ליווי שלי. באחד מהאירועים בבית הספר, חילקו ארטיקים חלביים בטעות. מיד לאחר הלק הראשון, שליו הבין שהארטיק חלבי ונכנס לפאניקה. אחת המורות ניסתה להרגיע אותו ושאלה "מה הדבר הכי גרוע שיכול לקרות לך?". שליו בכה וענה לה תוך התייפחויות – "אני יכול למות מזה, אבל למזלי זה עוד לא קרה לי..."

כששליו היה בכיתה ב', נרשמנו לטיפול שנקרא "גמילה מאלרגיה" בבית החולים אסף הרופא. חיכינו שנה בתור, ובשנה הזו הבנו כמה חשוב ששליו יטפל את הטיפול הזה. תגובות אלרגיות התפרצו כשילד אכל לידו שוקולד, כשגדי ליקק אותו ואפילו מטיול ברפת. חיכינו לטיפול בציפייה מעורבת בחשש. הטיפול ארך שנה שלמה, וספוילר – בסופו שליו

חג החלב אומנם כבר חלף, אבל לא כדאי להחמיץ (ראיתם מה עשיתי פה?) את ההזדמנות לשים לב לפן קצת אחר של החלב. הצד שלא מדברים עליו או פחות מכירים – הצד האלרגי. הרבה אנשים רגילים לחלב – כאבי בטן, סחרחורות או מיגרנות הם תופעות לוואי מוכרות למדי של החלב, ולמרות זאת אנשים לא מוכנים לוותר על כוס הקפה שלהם או פרוסת עוגת גבינה פעם בכמה זמן. תופעות אלו קשורות בדרך כלל ללקטוז – שהוא סוכר החלב. אך האלרגיה לחלב אינה קשורה ללקטוז. האלרגיה היא לחלבון החלב עצמו. שליו בננו, בן 10.5, אלרגי לחלב ברמה מסכנת חיים. גילינו את האלרגיה כאשר שליו היה בן

שמונה חודשים וחשבנו להכניס אותו למעון. כשניסינו לתת לו מטרנה כדי לראות אם הוא מתחבר לקונספט, גילינו שממש ממש לא... רק מגע הבקבוק והחלב על השפתיים גרם לו לצרחות. תוך חצי שעה התפתחו על גופו שלפוחיות והעיניים התחילו להתנפח. נסיעה מהירה למח"ר באפרת וקבלת קורטיזול (סוג של סטרואידים) הפסיקה את ההתנפחות שלו. אז הודיעו לנו שהילד אלרגי.

אלרגיה היא מצב אוטואימוני. אוטו = עצמי, אימוני = חיסוני. מצב אוטואימוני הוא מצב שבו הגוף תוקף את עצמו במקום לתקוף פולשים חיצוניים. באלרגיה הגוף מזהה את האלרגן כפולש אך במקום לתקוף אותו הגוף תוקף את עצמו. מצב זה עלול לגרום מגוון תופעות – גרד בעור, פריחה, ירידה בלחץ דם, התנפחות, קוצר נשימה והמקרה הגרוע ביותר – שוק אנפילקטי (הלם אלרגי). במצב של אנפילקסיס, מגיעות כל התופעות ביחד ותוקפות את הגוף בעוצמה. זהו מצב חירום, יש לפעול במהירות, להזריק אדרנלין בהקדם האפשרי, לקרוא לאמבולנס ולפנות את האדם להמשך טיפול והשגחה בבית חולים.

מאז שהאלרגיה נכנסה לחיינו היא העמידה אותנו במצבים מאתגרים, מפחידים וגם משעשים לפרקים. אני תמיד מסבירה שהאלרגיה היא כמו מפלצת ששוכנת בגוף ומכל חשיפה לאלרגן היא מתחזקת ותוקפת מהר יותר וחזק יותר. מהרגע שהבנו כמה המצב חמור חייתי בחרדה מתמדת שחס וחלילה שליו לא יאכל או ייגע בחלב. כן, גם נגיעה בעור של משהו חלבי ואפילו נשימה של אדי חלב, גררו איתם

מקום דבר ראשון הוא מחפש את בית חב"ד כי "אם הם אומרים שהאוכל לא חלבי, אני יכול להאמין להם". מתברר שבהרבה מקומות, גם אם מבקשים במיוחד אוכל לא חלבי, אז אולי המנה עצמה לא חלבית, אבל מבשלים אותה באותם הכלים שבישלו בהם את האוכל החלבי, או בתנור שבישלו בו חלב לפני כן והאדים עדיין שם וכו'. והינה, מצאנו עוד סיבה לשמור כשרות.

חשוב לומר כי הטיפול רלוונטי לכל סוגי האלרגיה. איתנו היו ילדים אלרגיים לבוטנים, אגוזים, שומשום, ביצים, דגים ועוד. ההצלחה של הטיפול מדהימה. כ-95% מכלל המטופלים שמסיימים את הטיפול (לפחות שנה) מוגדרים בסוף התהליך כ"צרכנים חופשיים" של האלרגן. מעניין כי דווקא באלרגיה לחלב, הנתונים נמוכים יותר ו"רק" כ-85% מסיימים אותו בהצלחה.

לאחר שנה וחצי של עליות וירידות, שליו מוגדר היום כצרכן חופשי של חלב. הוא צריך לשותות בכל יום מנה קבועה של 150 מ"ל חלב כדי שתהיה לו רשת ביטחון ששומרת שהאלרגיה לא תתפרץ. הוא עדיין אלרגי. לפני כמה חודשים, הוא היה חולה ואכל פיצה (המאכל החלבי הכמעט יחיד שטעים לו). ופתאום, התקף חמור של קוצר נשימה, טלפון מהיר לד"ר היימן, הזרקה של אפיפן ליד, ונסיעה למח"ר להשגחה. אז אומנם האלרגיה עוד איתנו, אבל היא תחת השגחה קפדנית.

דבר אחרון שחשוב לי מאוד לציין. בגלל המצב המיוחד הזה, שליו נמצא בקבוצת סיכון. המערכת החיסונית שלו לא עובדת הכי טוב, ולכן חשוב מאוד שאנשים וילדים יתחסנו. כי אנשים לא מחוסנים הם ממש סכנה בשבילו ובשביל ילדים אחרים במצבו. ברכת בריאות איתנה שלוחה לכולכם!

הצליח לאכול ולשתות חלב, אך האלרגיה לא באמת נעלמה. הטיפול הוא בעצם חשיפה איטית מאוד ומבוקרת למנות קטנות מאוד של האלרגן, כשעם הזמן מעלים את רמת החשיפה. במסגרת של אשפוז יום מגיעים לכמה סבכים שבהם עושים "תגרים" - נותנים מנה מהאלרגן ומגרים את הגוף להגיב. שליו התחיל ב-15 מ"ג אבקת חלבון חלב מהול במים. הוא לקח מנה זו במשך חודש שלם, יום יום. פעם בחודש היינו מגיעים ליום שלם לביקורת והמשך טיפול בבית החולים ומעלים את מינון החשיפה לאט לאט. את המנה צריך לקחת בצורה מדויקת - אסור להעלות דופק, ללכת לישון או להתקלח במים חמים שעתיים לפני ושעתיים אחרי לקיחת המנה, וכן צריך להיות בהשגחה מלאה. הטיפול גם כלל בדיקות רבות של לקיחת דם, תפקודי ריאות, הרגשה כללית והערכות פסיכולוגיות. כמובן שהיו גם נפילות בזמן הטיפול ותגובות אלרגיות בעקבות לקיחת המנה (במיוחד בזמן חולי, כשהגוף חלש). צריך להיות סבלניים, להסביר לילד שוב ושוב מדוע חשוב כל כך להמשיך בטיפול הלא נעים ולפעמים כואב (גם היום, שליו יכול לטעום משהו ומייד לדעת אם הוא חלבי או לא - הלשון מעקצצת לו. יש לנו משגיח כשרות אישי בבית) ביתן הטיפולים בבית החולים מותאם מאוד לשהייה ארוכה לילדים והוריהם. במהלך הטיפולים נוצרים קשרים וחברויות בין הילדים המטופלים כמו גם בין ההורים. כולם נמצאים באותה הסירה ומבינים באמת את הקושי וההתמודדות אחד של השני. אחת המשפחות שפגשנו במהלך הטיפול הייתה משפחה ערבית נוצרית מחיפה. בזמן השיחה אב המשפחה אמר שהוא הכי אוהב את החב"דניקים. "מה לערכי נוצרי ולחב"ד?", שאלנו. והתשובה הייתה "רק עליהם אני באמת יכול לסמוך". מתברר שהם נוסעים הרבה לחו"ל, ובכל

לשיקולי איכות השבילים, מעברים ביישובים צופים, מושבים וקיבוצים שבהם נוכל לעשות עצירות נוספות, וגם יופי הדרך.

המשימה הראשונה ביציאתנו מהזורעים הייתה לטפס מבקעת יבנאל לכיוון שדה אילן. מצאנו דרך עפר המעפילה בצורה המתונה ביותר ובה עלינו. עם סיום העלייה הגענו לעין אור - בריכה מרשימה אך המעיין ידע ימים יפים יותר. לצורך השקיית האתונות, כרמי התותח ירד את שני המטרים אל קרקעית הבריכה ומשם העלה מים באמצעות דלי שממנו מילאנו את הגיגית אשר סחבנו עימנו תמיד לצורך השקיית האתונות.

דרך רבה נותרה לפנינו עד ליעדנו באזור קיבוץ בית קשת, אך לאחר העלייה הדרכים היו מתונות בהרבה ונוחות.

אלא שישנן הפתעות נוספות אשר עשויות להשפיע על התקדמותנו...

למושב שדה אילן רפתות מרשימות, ומסתבר שגם להם התמודדויות עם אופן הטיפול ב'זבל' האורגני הנוצר כשיש חיים עשירים שכאלו. לצערנו שאריות של 'זבל' טרי היו פזורות סמוך לנתיב התקדמותנו. נתון זה הזכיר לנו באופן מהיר וחד את הדרך שבה מתמודדות האתונות עם זבובים מטרידנים.

בימים הראשונים של המסע, בכל פעם שהיינו עוברים בנקודה עם זבובים האתונות היו 'מתחרפנות' ומתחילות לרקוד ולהשתולל בנסיונות כושלים להרחיק מעליהן את הזבובים הטורדניים. בכל פעם שזה קרה הייתי מעמיס עליי את בעז עד יעבור זעם. סיוט זה נפסק לאלתר כשהגענו למושב קשת שם בין שלל הפינוקים שנתן לאתונות יוחאי

ממוחרת שבת תשובה, בבוקר יום ראשון, יצאנו מערבה ממושב הזורעים השוכן בבקעת יבנאל אל עבר הרי הגליל: בעז, כרמי, אבא שלי ואני.

בתכנון המסע היה עליי לבחור שבילים רחבים ומתונים. אומנם האתונות מסוגלות לעבור גם בשבילים צרים ותלולים אך עבור הרוכבים זוהי חוויה לא נעימה כלל וגם הציוד עשוי לזוז, ליפול ולפצוע את האתונות, כפי שחווינו במעט הקטעים שבהם נאלצנו לעבור מקומות שכאלה בגולן.

לאחר שהשלמנו את חציית הגולן מצפון לדרום, ירדנו לכינרת והתחלנו לעלות גלילה, סימנו לעצמנו יעד - להגיע לים התיכון. לצורך כך היה עלינו לעבור כמאה קילומטרים מערבה.

הגליל מחולק כידוע לשני אזורים עיקריים: העליון והתחתון, וביניהם מפרידה בקעת בית הכרם.

הגליל העליון הצפוני יותר, גבוה בהרבה מהתחתון ולמעשה מוגדר כ'רמה' גבוהה המחורצת בערוצים תלולים (כזיב, בצת, וכדומה), ובפסגתו הר מירון הנישא לרום 1,208 מטרים מעל פני הים - הנקודה הגבוהה ביותר בארץ ישראל המערבית.

הגליל התחתון, שאליו היו מועדות פנינו, מורכב מרכסים (נצרת, תרען, יוטבת, כמון-חזון) ובקעות (תרען, בית נטופה, סכנין) וגובל מדרום בעמק יזרעאל.

היה לנו ברור שלא נטפס על הרכסים אלא נצטרך לאתר דרכים אשר מתבססות על העמקים, ולבצע את המעברים בצורה מתונה ומושכלת.

לאחר תכנון ראשוני בחנו מספר אפשרויות, בהתאם

נאה מנהל הרפת המקומית, היה גם חומר דוחה זבובים וחרקים אשר משפיע באופן מיידי ומחזיק מעמד למשך כחודש.

יוחאי הושיע אותנו וחסך לנו תלאות רבות, אך מסתבר שיש מצבים שבהם אין להושיע... סמוך לדרך שכנה אחר כבוד שלולית שחורה טרייה ועסיסית, וענן שחור של אלפי זבובים עירניים מרחף מעליה ובסביבתה.

הפתרון הפשוט למצב שכזה הוא להמשיך ברכיבה רציפה ולהתרחק במהירות האפשרית ממוקד הסירחון אשר מושך אליו חזרה את הזבובים. ל'מזלנו' לסיפורנו נוסף עוד

נדבך אשר עשה אותו למעניין יותר – על הדרך, בדיוק בנקודה שבה היא חולפת צמוד לשלולית המרנינה, ניצב לו שער בקר. לאחר כחודש של צעידה ורכיבה היינו כבר מתורגלים בפתיחת וסגירת שערי בקר. התרגולת הייתה

שאחד מאיתנו נותן לאחרים להוביל את כל האתונות ביחד, מתקדם מהר ופותח את השער, ממתיך שהדבוקה עוברת וסוגר אחרינו את השער ונוטל שוב את הובלת אתונו.

וכך מצאנו את עצמנו עם בעז על הכתפיים ושלוש אתונות שרוקדות סטפס עצבני, בזמן פתיחת השער וסגירתו. למרות הרוח הנעימה שהחלה לנשב, הזבובים המשיכו בשלהם וליוו אותנו עוד כברת דרך עד שהתפוגגו לחלוטין. הר התבור המרשים הניצב מולנו בגאון סימן לנו את המשך דרכנו ואישר בכטחה כי אנחנו בגליל. המשכנו בדרכנו והגענו אל אחת הנקודות המפחידות ביותר בכל טיול ובפרט במסע שלנו: חציית כביש 65 הקטלני. התנועה סואנת בשעות אחר הצהריים, הראות מוגבלת, ורבים ממשתמשי הדרך נמנים על המגזר אשר לצערנו בעל מודעות נמוכה לשמירה על חיי אדם בדרכים. לצורך חציית הכביש היה עלינו למצוא נקודה שבה האתונות יכולות לעבור את מעקה הבטיחות, ולהתקדם סמוך למעקה עד למעבר החצייה, ושם להחזיק אותן 'קצר' גם כשחולפות על ידנו במהירות מכוניות ומשאיות רבות, ולהמתין בסבלנות לרגע שבו יהיה נכון לעבור. כשרגע זה מגיע אין מקום להיסוסים וטעויות, על כולנו להיות דרוכים ומרוכזים ולחצות במהירות וברצף את הכביש בכל מחיר.

לאחר חציית הכביש עברנו סמוך לעץ אלון התבור העתיק

והרחב אשר בישר את כניסתנו הרשמית לגליל התחתון אשר מתאפיין באלוני התבור (בניגוד להרים הגבוהים יותר שבהם שולט האלון המצוי, ולפסגות מעל אלף מטר שבהן גדל אלון התולע). המשכנו עם דמדומי השקיעה בין שדות ואלונים עד לבית העלמין של בית קשת שבו קבורים בין היתר לוחמי פלמ"ח מקרבות תש"ח.

לילה רגוע וקסום עבר עלינו, כולל פויקה בהתאם לנוהל. אבא שלי – סבא זאב – שר משירי הארץ האהובה והוסיף לאווירה הנהדרת.

יום הכיפורים חל ביום רביעי, לכן רצינו לסיים לרכוב ביום שני בערב ולנסוע

להוריה של סגליה בשדה אליהו, ושם להיות בערב יום הכיפורים ובחג עצמו.

חברים מהמילואים חיברו אותי לניב מתל עדשים, אשר הסכים בשמחה לארח את האתונות במשק שלו במהלך החג. בשביל להגיע

לתל עדשים השוכן בליבו של עמק יזרעאל, היה עלינו לרכוב דרום מערבה. עם יציאתנו לדרך בבוקרו של יום שני, נכנסנו לתוך יער אלונים בית קשת, יער עבות ברובו מעצי אלון תבור רחבים ומרשימים.

הרי נצרת סגרו עלינו מצפון מערב, והר התבור מדרום, ואנחנו צעדנו בתפר שביניהם ועברנו באוכף אשר מאפשר את העלייה המינימלית בהתקדמותנו לדרום מערב. סמוך לאוכף זה עברנו בקטע קטן של שביל ישראל ושם פגשנו תיירים – צליינים סקנדינבים שהתלהבו מאיתנו ותיארו אותנו כמו אברהם אבינו ומשפחתו המקיימים את הציווי "לך לך!". המשכנו בדרכנו וירדנו במתינות אל תוך הכפר דבוריה השוכן למרגלות הר התבור. תושבי הכפר, ערבים מוסלמים, הביעו גם הם התעניינות בנו והתלהבו מהמסע ותיארו את הזיכרונות שזה מעלה בהם, כיצד היו רוכבים על החמורים עם האבות והסבים.

המשכנו מזרחה אל בקעת פסולת אשר תוחמת את הר התבור ממזרח ומתחברת לעמק יזרעאל. אל הבקעה נשפך נחל קטן בשם 'ברק בן אבינעם' שמצטרף אל הר דבורה והכפר דבוריה אשר מנציחים את מנהיגינו מתקופת השופטים. אלא שהפעם אנחנו מתנהלים יותר כמו צבא סיסרא (להבדיל) במלחמתו בברק בן אבינעם. צבא סיסרא נשען על צי של מרכבות הרתומות לסוסים, עם מגבלות של

טיפוס על הרים, ולכן לא יכול לתקוף את ברק וחייליו אשר נאספו בהר התבור. כפי שתיארתי לעיל, גם אנחנו הקפדנו ללכת בשבילים נוחים ובבקעות.

סיסרא נחל את כישלוננו כשהקב"ה החליט לנצל עד תום את נקודת התורפה של צבא המרכבות, והתחיל להוריד גשמי זלעפות אשר גורמים לכל הבקעה להיות ביצה אחת גדולה שבה כל רכב שוקע במקום וחייליו חסרי אונים.

בחודש שבט התשס"ג זכיתי גם אני ללמוד על בשרי את הדבר, כשיצאנו לניווט בדד ממרגלות התבור, דרך בקעת כסולת ועמק יזרעאל עד למרגלות רמות מנשה. בדרך כלל זהו ניווט נוח מאוד לצעידה, אלא שבאותו לילה נפתחו ארובות השמיים ואדמת העמק החרושה הקשתה קושי גדול כשבכל צעד אתה מרים עם הרגל עוד חצי קילו בוך הדבוק לנעל. הגדיל לעשות חברי לצוות שבחוסר תשומת לב נכנס לערוצון קטן וטובעני שבו שקע עד למותניו ובכל תנועה המצב מחמיר. משם הצליח לצאת רק כעבור כ-45 דקות לאחר שחבר אליו חבר מהצוות וזרק אליו חבל.

החום הכבד ששרר בעמק בתשרי תשע"ט החזיר אותי מהר למציאות. אומנם כבר אמצע ספטמבר אך חם מאוד, ובמבט לאופק המטושטש גלי החום ניכרים היטב. עם אבא שלי ביחד תכננו את העצירות וחיפשנו מקום עם צל טוב ואוויר כדי לעשות בו את הפסקת הצוהריים. זיהינו מרחוק קבוצת עצים גבוהה ושאפנו להגיע אליה. כשהתקרבו ראינו שקבוצת העצים תחומה בחומה ונראה היה כי בתוך החומה נמצאים גם מבנים חקלאיים גדולים. המשכנו להתקרב וכשהגענו הבנו שהמתחם סגור ומסוגר, ללא כניסה זמינה וללא סימנים מזמינים לכניסה... התנחמנו בכך שהעצים הגדולים מטילים את צילם גם מחוץ לחומה. קשרנו את האתונות בצד והתיישבנו למנוחת הצוהריים בצל העצים והחומה הגבוהה (כשני מטרים וחצי).

ביום חם שכזה, ולאחר צעידה ממושכת בשמש, אתה שותה לרוויה את המים החמימים שבאמתחתך שכמוך התחממו היטב בשמש הקופחת, ואוכל בתיאבון את הלחמניות המעוכות שהכנת בבוקר.

בעודנו נהנים מסעודת המלכים, אנחנו שומעים קולות מתוך המתחם ולפתע מזנק בחור צעיר על החומה ומתיישב בראשה. הבחור שלפי גוון עורו ותווי פניו ניכר עליו לאיזה מגזר הוא משתייך, יושב מעלינו ומתבונן.

ניסיונותינו לתקשר עימו בעברית נחלו כישלון חרוץ, דבר שהפתיע אותנו שכן הערבים, הבדואים והדרוזים שפגשנו עד כה דיברו עברית בצורה די מרשימה. עברנו לערבית בהתבסס על הערבית הרצוצה שלי, וכך למדנו שמחמוד

הצעיר, בן כ-19, נולד וגדל בירדן לאבא ירדני ואמא ישראלית ואף למד שם באוניברסיטה.

כמו שהופיע כך נעלם לפתע מאחורי החומה, וכמו שנעלם כך חזר לאחר מספר דקות לראש החומה בידיים מלאות והגיש לנו בקבוק קוקה קולה קר ורימונים טריים.

שתינו ואכלנו בהנאה מרובה, ומחמוד 'עומד עלינו' ומוודא שאנחנו מבסוטים.

היה זה שיעור נהדר לכולנו על הפתיחות כשבאים בפשטות, ועל הטוב ששוכן בלב בני האדם ורק ממתין להזדמנות לפרוץ החוצה.

המשכנו בדרכנו אל מול השמש הנוטה מערבה, ופנינו למושב תל עדשים אל המשק של ניב עוז, חבר של חברים שלא הכרנו לפני כן. ניב קיבל אותנו בשמחה, ארגן מקום נהדר לאתונות עם מרחב לתנועה ושוקת אוטומטית, והנחה אותנו מהיכן לקחת להן חציר ואיפה לארגן את הציד. היה זה יום שני אחר הצוהריים, ערב ערב יום הכיפורים, לכן הגיעו אלינו סבא יוסי וירון, אח של סגליה, ובידיהם פיצות חמות ושתייה. בדקות שהיו לנו עד הגעתם בעז וקרמי לא נחו - בעז ישב ליד האתונות והאכיל אותם וקרמי עשה נגלות של חציר עם מריצה, ובכל נגלה העמיס את המריצה באמצעות קלשון גדול.

לאחר האוכל והפינוקים נפרדנו לשלום מהאתונות (עד ליום חמישי). סבא זאב יצא בדרכו דרומה ליתיר, ואני עם בעז וקרמי ביחד נסענו לשדה אליהו לחגוג שם את יום הכיפורים ולהיות עם סגליה, אלומה, גל והלל אצל סבא יוסי וסבתא ברכה.

ביום הכיפורים הזה, בעומדנו בתפילה לאחר חוויותינו ופגישתנו עם אנשים טובים מכל הקשת, היו מוחשות מתמיד המילים: "ויעשו כולם אגודה אחת..."

**וממש כמו צמחי הבר הבודדים
הם עוצרים תמיד את החולות הנודדים
הרקיע מתבהר, וכבר אפשר לראות
אנשים על אם הדרך מחכים לאות
אנשים טובים באמצע הדרך
אנשים טובים מאוד
אנשים טובים יודעים את הדרך
ואיתם אפשר לצעוד
(נעמי שמר)**

אז הינה המתכון לתבשיל שנקרא "חאמור":

חומרים:

- 1 ק"ג בשר בקר מס' 2 (צלעות) או מס' 5 (צלי בקר) - לחתוך לקוביות.
- 1 חבילה תחתיות ארטישוק קפוא.
- חצי חבילה פול ירוק קפוא.
- 1 חבילה של עלי סלק (מנגולד) - לקצוץ.
- 3 מקלות סלרי ועליהם - לקצוץ.
- 5 שיני שום טרי - לכתוש.
- 3 תפוזי "א" - לקלף, לחתוך לקוביות בינוניות.
- כפית כורכום.
- קורט פלפל שחור.
- מלח לפי טעם.
- לימון.

אופן ההכנה:

מטגנים את קוביות הבשר קלות, מוסיפים כ-4/3 סיר מים, מבשלים עד שהבשר רך (לא שמים מלח בזמן בישול בשר כי הוא מעקב את הריכוך שלו). לאחר הבישול מסננים את הציר מהבשר ושומרים את הציר בצד. בינתיים מטגנים שום עד השחמה, מוסיפים עלי סלק וסלרי ומאדים קלות. מוסיפים את ציר הבקר ששמרנו, ואם חסרים נוזלים מוסיפים מים רותחים. כאשר המרק רותח, מוסיפים תפוזי "א" ומבשלים כ-10 דקות שלאחריהן מוסיפים את הארטישוק והפול. כשהמרק רותח מתבלים בכורכום ובפלפל ומלח. נותנים לירקות להתרכך על אש נמוכה. כשהמרק מוכן סוחטים חצי לימון לפי הטעם הרצוי. נהוג להגיש לצד אורז לבן.

בתיאבון!

אהלן.

למי שלא מכיר, שמי אילון רוזנבלוט, נולדתי וגדלתי פה בראש צורים.

היום אני שף ומנהל מטבח בבית הילד בגילה. עסקתי בעבר במסעדות שונות כמו: "ג'יימס" בפתח תקווה, "גוונא", "ליאו ביסטרו", ובתור שף פרטי למשפחות אמריקאיות בחגים.

הזיקה שלי לאוכל התחילה מילדות, כשנחשפתי לניחוחות ולטעמים המצריים המיוחדים במטבח של סבתא מרים (אמא של אמא ז"ל).

מה שעושה לי הכי טוב זה לראות אנשים שנהנים ושמים מהאוכל שאני מכין!

טיפ למיזאשים מראש: כשהייתי טבח צעיר, השף רצה לבדוק את המסירות שלי למקצוע, התחלתי בקילוף עשרים קילו תפוחי אדמה ועשרים קילו בצל בחדר חשוך במסעדה בכל יום במשך חודש!

ועכשיו...

רציתי לשתף אתכם במתכון שעובר אצלי במשפחה הרבה שנים, הוא טעים מאוד ולא מוכר.

סבתא מרים הייתה מצרית מאלכסנדריה. סבא רחמים, בעלה, נולד בירושלים ומשפחתו נדדה מישראל לסוריה, עירק וקהיר במצרים.

חמותה של סבתא מרים גרה איתם, ופעם עסקו הנשים כל היום בענייני הבית והבישולים, ונוסף על הצעקות והמכות, נולדו מתכונים משודרגים של כמה עדות.

בכל אופן, מה שאני מנסה להמחיש כאן זה שאין מתכון כזה בשום מקום, כי כל המתכונים שלה לא היו ממש מצריים, ויש בהם הרבה מהמטבח החלבי והעירקי. אני זוכר את הניחוחות העולים מהתבשילים, את הטיגונים, את קליית התבלינים ואת טחינתם. הכול היה כל כך טרי, צבעוני וטבעי.

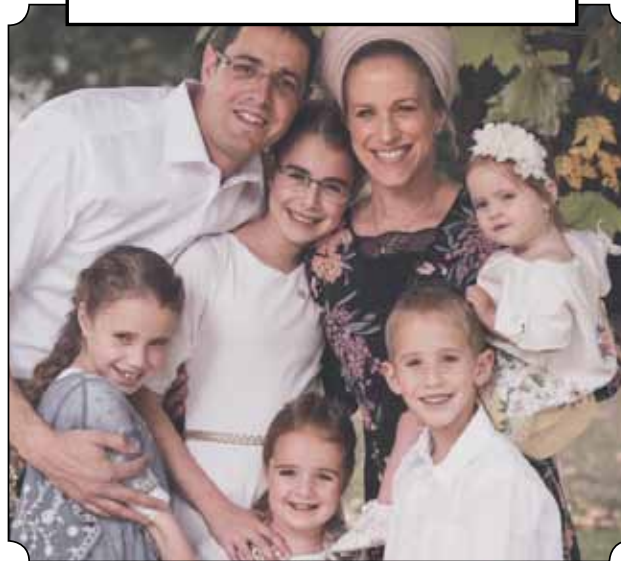
אבל בימינו "אין זמן" הוא צמד המילים השולט, ולכן נעשה את המתכון "בלי זמן"... עדיין יש עבודה, אבל לא נקלף פול ירוק ולא ארטישוק, ולא נקלה תבלינים אלא נקנה אותם אצל אורי עוזרי (טיפ קטן: תבלין מצוין = תבשיל מצוין).

◦ משפחת תירוש ◦

היא

מימי, בת 36.
גדלה בפתח תקווה,
בוגרת שבט נריה
בסניף כפר גנים.

עובדת סוציאלית,
מעצבת פנים
בהתהוות.

הוא

אבי, בן 37.
גדל ברעננה,
בוגר שבט שלם
בסניף רעננה.

עו"ד במשרד
בירושלים.

ילדים זה שמחה

רני (בלי ר'!!) - 13, יערה - 10, מעוז - 7, אניעם חיה - 5, טל תחיה - 2.

מיקום ביישוב:

רחוב חלמיש 4, מתחת למשפחת לוי.
גרים בראש צורים כמעט 8 שנים.

גרו לפני:

בירושלים; בהתחלה בשכונת רחביה, ואח"כ במשך חמש שנים בהר
הזיתים בשכונת מעלה הזיתים (ראס אל עמוד בלע"ז).

"מה הייתה השאלה???"

1. יום או שעה שהכי כדאי לבוא לביקור בספונטניות?
ביום שישי כמה דקות לפני כניסת השבת. נקי, הרבה עוגות
ואוכל (לא מתחייבים בעניין האווירה).
2. מהי קהילה בשבילכם? לשמוח מרעש הטרקטורים
והאבק הפורה מסביבנו כי עוד מעט (ממש) לעוד כמה
משפחות יהיו בתים משלהן.
3. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו
עליכם: כתבנו את השאלון הזה בעצמנו, אף אחד לא באמת
ראיין אותנו, מימי לקחה על עצמה למצוא משפחות למדור
ולא עלה בידה (משפחות שטרם חוו את החוויה מוזמנות
ליצור קשר) ...
4. אנקדוטה מתוך חייכם בקהילה: באחת משנותינו
כאן בנות המשפחה התחפשו לכבושקות - יעני תחפושת
משפחתית, מאז בכל שנה מחדש שואלים למה המשפחה
מתחפשת השנה ואנחנו ממש לא בכיוון...
5. מקום אהוב בראש צורים: הרפת, בגלל העגלים
החמודים, הנוף וכמובן הריח.
6. מסר שלמדתם על בשרכם ואתם רוצים להעביר: על
בשרנו ממש: היזהרו מארנבות שמתגרדות בטירוף, סקאביס
זו לא רק שמיכה צבאית. ולמדנו גם שאפשר לטרוף ארנבות
גם כשהן בכלוב סגור (אם זה לא ברור אז אנחנו עם ארנבות
סיימנו... עד יום ההולדת הבא)...
7. לזניה או סטייק? קרואסון מפת במלח.
8. ספר או סרט? אין כמו לקרוא ספר אל מול סרט טוב.
9. בזמנכם הפנוי: מימי - קריאה, אפייה, קריאה, אפייה
וחזור חלילה. אבי - אוכל את מה שמימי אופה, לומד,
וכדורסל (משחק או צופה, לא משנה).
10. ולבסוף, מה אתם רוצים לאחל לראש צורים לשנת
היובל? כמאמר המשורר, ש"הימים שעוד נכוננו לנו שיהיו
נכונים, שיהיו רכונים, שיהיו מעלינו כמו כפות תמרים".

עם אבא התגלצ'תי מלא מלא במגלשה
וממש ממש גבוהה, התנדנדנו בנדרה.
בגרזן נחר, בקול שיר ובזמר
הקמנו ביחד, קבוצת כדורגל.
בזמן שהקמתי מארב מאחור
אבי הסכים על המגדל לשמור.
כל החברים שלי, עכשו מתים מקנאה
עד שאיזה חבר אחר של אבא, לפתע יצוץ פה בסביבה

לא באתי לבקש ממך עוד סכריה
פשוט אבא העיר ששכחתי: "תודה".

אין להשאיר תינוק, גם לא לשתי דקות
ויש חובה לחגר בכל הנסיעות.
עמוס מהרגיל בגנים ובמעון,
שמעון תזמון, שעה בשעון.
בגלל הבניה, סכנת נפשות
ברחוב חלמיש משאיות חוצות.
להזכיר לילדים, שיש חובת קסדה,
ולמבגר לחכות, לפני חציה.
נחזור לעדכון, בחמש וקצת,
עד כאן הדיווח, ממקד גלגל"צ.

אמא הבטיחה, שפשנלך לחברים
הם יכינו בשבילי מנת ילדים
שניצל, צ'יפס, וגם אחלה קנוח
קאפקיקס, טילון, מלון ואבטיח.
במיחד בשבילי הם יוציאו לסלון
פלימוביל חלון, מטוס קרב וסילון.
אמא לא מבינה, שזה עדין לא בשבילי
יש להם רק תינקת, ואין אף ילד בגילי

ילדים ונוער:

טפיטי – יוליה במה:

סדרה חדשה של ראשית קריאה. הסוריקטה טפיטי הוא יצור קטן וסקרן שרוצה לדעת הכול – אבל בעיקר הוא רוצה לגלות מה מסתתר מאחורי הגבעה הגבוהה ההיא, זו שהוא רואה במרחק. האם שם באמת נגמר העולם, כמו שסבא שלו טוען? טפיטי רוצה לדעת! מאוד-מאוד רוצה לדעת! בוקר אחד הוא יוצא בחשאי למסע, בדרכו להרפתקה נועזת בקצה העולם. במהלך המסע, הוא נאלץ אומנם להתמודד עם סכנות שונות ומשונות, אבל גם מוצא חבר טוב של ממש.

מסע בעקבות שמי – רונית לוינשטיין-מלץ:

לירז מקבל משימה לחופש: לקרוא ספר מהסדרה "מסע בעקבות שמי" של הסופרת רונית לוינשטיין-מלץ, ולכתוב בעקבותיו עבודה על שמו שלו. אבל המילים היחידות שהוא מצליח לכתוב הן: "רז זה סוד, וסוד לא מגלים, וזה סוף העבודה". ואז לפתע הוא מקבל פתק מסתורי בשפה הערבית. איך הוא אמור להבין מה כתוב בו? הפתק לוקח את אלירז למסע אמיתי של גילוי עצמי ומשפחתי. זהו הספר האחרון בסדרת הנוער האהובה "מסע בעקבות שמי", שכתבה רונית לוינשטיין-מלץ ז"ל. לאחר מותה של רונית קיבלה הסופרת בת שבע סדן את עבודת התחקיר שהספיקה רונית לעשות לקראת כתיבת ספרה הבא, תחקיר שנקטע עם מחלתה ופטירתה. בעזרת החומרים שהשאירה רונית ובעידוד המשפחה, כתבה בת שבע סדן סיפור אנושי, מרגש וקולח על הילד אלירז, שבמהלך המסע בעקבות שמו נפרד מהסופרת האהובה עליו, רונית לוינשטיין-מלץ, ובכך מאפשר גם לנו להיפרד ממנה ומהסדרה שהביאה לחיינו.

נפלאות – אתי אלבוים:

מתחת לכיפה ביבשת אנטארקטיקה שוכנת ממלכה שגרים בה יצורים מיוחדים, ובהם נערה אחת שמתעקשת לחשוף את האמת. חלפו כמה חודשים מאז החלה אלאיה בת השש עשרה לחפש את אביה, אומן האשליות הנודע זוריון, שנעלם במהלך מופע קסמים שערך מול תושבי ממלכת מגילנדו. אלאיה, שעבדה במשך שנתיים כמשרתת בארמון, מקבלת מהמלכה צו מלכותי שאוסר עליה לחפש את אביה, כמו גם צו האוסר עליה להתקרב לנסיך ארקו. אולם אלאיה ממרה את פיה של המלכה בשני המקרים.

היא ממשיכה לחפש את אביה וגם שואפת לאהבה הבלתי אפשרית בינה לבין ארקו, שנעשה למלך. היא תרה אחר אביה במגילנדו ובירושלים, חושפת עם חבריה סודות, שקרים ופשעים, ומגלה בתוכה עוצמות בלתי רגילות. אך

האם יגברו רצונותיה האישיים על נאמנותה לממלכה? נפלאות הוא הספר השלישי בטריולוגיית "תעתועים", העוסקת בדברים שנסתרים מאיתנו אך מושכים בחוטי חיינו.

הרעיון של קריסטי – ריינה טלגמאייר:

קריסטי, מרי אן, קלאודיה וסטייסי רגילות לשמור על הילדים בשכונה, אבל הן לא תמיד פנויות. כשאמא של קריסטי מתקשה למצוא מישהו שישגיח על אחיה הקטן, לקריסטי יש הברקה: להקים מועדון בייביסיטריות עם החברות הכי טובות שלה. לא תמיד קל להיות בייביסיטר, וכשחברות המועדון נאלצות להתמודד לא רק עם ילדים שובבים ושכנות מפחידות אלא גם עם הורים קפדנים ומשברים משפחתיים, הן מבינות שרק דבר אחד יציל אותן: החברות שלהן.

המסע לאתיופיה בעקבות ביתא ישראל – יוסי

ורתי אנטהון טורצקי:

החוקר יוסף הלוי יוצא למשימה נועזת ומרתקת: לפגוש את הקהילה היהודית באתיופיה הרחוקה. מסורת מופלאה, מנהגים עתיקים ואנשים מיוחדים מתגלים לעיניו – ולעיני הקוראים. הסיפור ההיסטורי של קהילת ביתא ישראל מתעורר לחיים חדשים, ומוגש בתור קומיקס מרהיב ומותח, באיורו של אלחנן בן אורי.

מבוגרים:

ניצוץ של אור – ג'ודי פיקו:

"ילד", היא אמרה ללואי, "אל תיתן לאף אחד לקבוע לך מי אסור לך להיות". היום הסתווי החמים מתחיל ככל יום שגרתי ב"המרכז" – מרפאה לבריאות האישה שמציעה בין השאר שירותי הפלה. ואז בשעת בוקר מאוחרת, אדם חמוש, נואש ונסער פורץ פנימה, פותח באש ושובה בני ערובה.

יו מק'אלרוי ממנה להגיע לזירה. בתור איש המשא ומתן לחילוף בני ערובה, הוא מכין את השטח ועומד ליצור קשר עם היורה. בדיוק אז הוא מקבל הודעה בטלפון הנייד – מבתו בת החמש עשרה, רן, שנמצאת במרפאה. רן אינה לבדה. היא תחלוק את השעות הבאות מורטות העצבים עם קשת דמויות בלתי נשכחות: אחות שמנסה להציל את חייה של פצועה; רופא שמבצע את עבודתו מתוך אמונה, שלראשונה עומדת למבחן; מפגינה נגד הפלות שמתחזה למטופלת ועומדת כעת מול הזעם שהרגישה בעצמה; בחורה שהגיעה להפסקת היריון; ויורה מעורער שגמר אומר להשמיע את קולו. ניצוץ של אור מסופר במבנה מפתיע שסופר את שעות העימות לאחר ומגולל את הרקע שהביא כל אחת מהדמויות אל המרפאה באותו יום גורלי.

זמן של מת – פיטר ג'יימס:

ניו יורק, 1922. גאווין דיילי בן החמש ואחותו איילין בת השבע עומדים לעלות על הספינה "מאוריטניה" בדרך לדבלין – ולחיים בטוחים יותר. אימם נורתה למוות, ואביהם שהשתייך למאפייה האירית, נחטף. שליח מוסר לילד דף עיתון שעליו רשומים ארבעה שמות ואחת עשרה ספרות – מסר מסתורי שעתיד לרדוף אותו כל חייו – ואת שעון הכיס של אביו. הספינה מפליגה וגאווין, הצופה במנהטן ההולכת ומתרחקת אל תוך הערפל, מבטיח חגיגת לחזור יום אחד ולמצוא את אביו.

ברייטון, 2012. רב פקד בילוש רוי גרייס חוקר פריצה אלימה בברייטון, שבמהלכה מוכה עד מוות קשישה בת מאה כמעט, ונגנבות עתיקות בשווי מיליונים, ובהן שעון עתיק ונדיר מאוד. להפתעתו של גרייס המשפחה כמעט אינה מודאגת בשל העתיקות שנגנבו, אלא מתעניינת רק בשעון. בעוד החקירה הולכת ומעמיקה, מבין רוי גרייס כי בעט בקן צרעות מלא שנאות חדשות וישנות. בלב הקן הזה נמצא אחיה בן ה-95 של הקשישה המתה. יש לו חשבון לסגור והבטחה לקיים, מה שמוביל אותו לנתיב רצחני, שעובר דרך עולם העתיקות של ברייטון, פושעים במרבלה שבספרד והעיר ניו יורק. רוי גרייס, במרוץ נגד השעון כדי למנוע מעשה רצח נוסף, פוגש ביריב המסוכן ביותר שבו נתקל עד כה – גבר זועם שאין לו מה להפסיד.

גן של התחלות חדשות – אבי וקסמן:

לילי גירון, אם לשתי בנות, זקוקה למעט עזרה, ממש בקטנה. לפעמים (טוב, לעיתים די קרובות למען האמת) היא נעזרת באחותה רייצ'ל; או בליאה, הבייביסטר המסורה,

שמנהלת ביד רמה את לוח הזמנים הצפוף של הבנות; או באליסון, הבייביסיטר החלופית, שיש לה שיער ורוד ושהבנות מעריצות אותה. מאז שבעלה נהרג בתאונת דרכים לנגד עיניה עברה לילי רק התמוטטות עצבים אחת, ועכשיו היא כבר ממש בסדר עם האלמנות. היא מביאה את הילדות לבית הספר, הולכת לעבודה ונרדמת מול הטלוויזיה. ואם הבילוי החביב עליה הוא קנייה חסרת שליטה של דברים לא נחוצים – מה כל כך נורא בזה? הבעיה היחידה היא שהשימון של חייה כבר מתחיל להימאס עליה. לפחות העבודה שלה, איור ספרי לימוד, טומנת בחובה קצת אקשן. למשל המשימה לצייר בפרטי פרטים את איברי המין של לווייתן. או איור של סדרת מדריכי גינון יוקרתיים – עניין מסעיר לכל הדעות. וכך, כדי להכיר את הנושא יותר לעומק, בשבת בבוקר במקום לדשדש בפיג'מה וברחמים עצמיים, היא תדשדש במגפיים בתוך ערימה של קומפוסט. כשליילי מתייצבת בשעה היעודה בגן הבוטני של לוס אנג'לס היא מרגישה כמו דג מחוץ למים. אבל עד מהרה היא מגלה שכל אחד צריך קצת שמש בחיים, ושהשמש הזאת יכולה להצמיח ניצנים מכל מיני סוגים.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעושות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה. נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א'-ג' בשעות 15:45-17:30. את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ בבקשה, לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים. קריאה מהנה, מחכים לכם ספריית ראש צורים.

ידידה עם שלם

...שם צאצא צאצא
ללא צאצא צאצא
ללא צאצא צאצא
ללא צאצא צאצא
ללא צאצא צאצא
ללא צאצא צאצא

1. מתי היו השנים הקשות ביותר מבחינה כלכלית בראש צורים?
2. מי הייתה הרכזת הוותיקה ביותר של המכבסה? או ציין שלושה מנהלי מכבסה בראש צורים.
3. לאיזו תקופה מרמז האיור?

אחד או רבים להצטרף ולפעול. זו גם הזדמנות להזמין את כל מפעילי החוגים או בעלי הכשרונות להפגין את כשרונותיהם או כשרונות ילדיהם על במת מסיבת הסיום. נשמח לארח הופעות חוגים המעוניינים בכך. אנו מברכים את כל ילדי הגנים ובתי הספר נכנסים לקיטנות ואנו שולחים מפה נחת רוח, הנאה והרבה זמן איכות להורים אשר יכלו עם ילדיהם בחופשת קיץ זו.

שמחנו לפגוש את כולכם בהצגת אסרו חג שבועות "המשאלה של צבי".

אנחנו מתארגנים לקראת פעילות ענפה בקיץ: הצגת איכות הסביבה, פעילות לגו, פעילות בועות סבון (אליה תתפרסם בקרוב הרשמה-נבקשכם להרשם בהקדם) ואירוע סיום הקיץ וטקס העליה לכתה א'.

זו ההזדמנות לקרוא לכל המעוניינים להתנדב באירוע

ההכנות לאירוע היוכל בעיצומן.
יום חמישי אור לט' תמוז, 11.7 20:00
גן הטרקטור.
בואו בשמחה!

פרק שני:

ובו יסופר על שפיץ, על הכוכב תות-פוטוט שגם בו לצערנו יש בתי ספר ועל משימת החקר המופלאה שאליה נשלח שפיץ, ושב לא יסופר מדוע שפיץ עצוב.

בהתחלה לא ראתה תולי דבר מעבר לעשן הסגול. העשן היה סמיך כל כך, ממש כמו שמיכות הצמר שסבתא עדנה מחזיקה במחסן. "סבתא?", אמרה תולי בקול מפקפק, "זו את?". היא הושיטה יד וניסתה לפזר את העשן ולראות מבעד לו. כעבור כמה רגעים היא ראתה. ראשית ראתה את כלי הרכב המוזר שוכב על גבי הקרקע. מקרוב הוא נראה קטן יותר ממה שחשבה קודם. שנית ראתה ערמת חפצים צבעוניים ומעוכה, כנראה החפצים שנפלו מן השמיים, ורק במבט שלישי, מעל ערמת החפצים, ראתה את היד.

כן, יד. יד אמיתית, עם שלוש אצבעות והכול. שלוש אצבעות? היא התקרבה אל היד וספרה: אחת. שתיים. שלוש. כן, שלוש אצבעות! מרתק! היא הוציאה את פנקס המחקר שלה שבו היא כותבת מחשבות חשובות שעולות בה בבוקר, בצוהריים, בערב, או במה שביניהם, וכתבה: יד עם שלוש אצבעות.

היא קירבה את פניה והסתכלה על היד. היד הייתה בצבע כסף עדין. היא נגעה ביד. החומר הכסוף היה רך, חמים, כמעט נוזלי, כמו כספית. "מרתק, מרתק מאוד", אמרה. היא הוציאה את הפנקס וכתבה: לא יד ממתכת. לבדוק כספית. שוב נגעה ביד, מיששה, שפשפה, צבטה, כופפה עד שלפתע נשמע קול דק וצפצפני מלמטה: "את תעמדי פה עוד הרבה זמן עד שתעזרי לי לצאת???"

כמובן! היד הייתה מחוברת לאנשהו! הבינה תולי. לאן? בואו ונגלה!

תולי אחזה בשלושת האצבעות ומשכה ומשכה ומשכה עד שהיצור המחובר ליד יצא סוף סוף מתוך ערמת החפצים.

הוא היה בערך בגובה של תולי, קצת נמוך ממנה, כל הגוף שלו היה כסוף וגמיש כמו היד. היו לו שתי עיניים גדולות בעלות אישונים סגולים, ראש גדול במיוחד, קרניים פרוותיות, גוף קטן ושתי רגליים רחבות ושעירות. לגופו הוא לבש מכנסיים קצרים וחולצה לבנה שעליה

היה כתוב: I LOVE TP.

"לא יאמן!", קראה תולי והחלה להסתובב סביב היצור המוזר.

"לא יאמן!", קרא היצור בקול דקיק והחל להסתובב סביב תולי, פוער את עיניו הגדולות עוד ועוד.

תולי לקחה את הפנקס וכתבה: עור מוזר, שיער נוצה, בטן קצת שמנמנה.

"הי!", אמר היצור בקול נעלב! "אני לא שמנמן, אלו שרירים!".

הם המשיכו להסתובב אחד סביב השני.

היצור שלף פנקס מכיס החולצה וכתב: עור מוזר, ידיים עם אצבעות עודפות, שיער כבשה. "הי!", אמרה תולי, "אני לא כבשה, קוראים לזה תלתלים!".

הם המשיכו להסתובב.

שוב קירבה תולי את העיפרון לפנקס וכתבה: קול דקיק, שיער ירוק, שפן צומח מהראש.

"שפן?", אמר היצור ומייד שלח יד אל השיער. אכן, היה שם שפן. הוא שלף אותו משם ואמר: "רושי, זו הפעם האחרונה שאתה הולך לישון על הראש שלי, שמעת?". רושי פיהק בחוסר עניין והלך הלאה.

הם המשיכו להסתובב אחד סביב השני ולחקור זה את זה.

היצור כתב: בגדים מוזרים, אוזניים בולטות, כתמים חומים על הפנים.

"כתמים חומים?", אמרה תולי. "אה! בטח!", שלחה לשון ארוכה וליקקה את כתמי השוקולד שעל פניה. זה הזכיר לה שיש לה עוגיות שוקולד צ'יפס ושיש כאן אורח שהגיע, בוודאי, מדרך ארוכה.

טוב היא תהיה בטעם כננה לדוגמה, או סוכריה או שוקולד, ואם הוא לא טוב יכול להיות לה טעם של תרד או טופו או כרוב רקוב".

"איכס! כרוב רקוב!", אמרה תולי וצחקה בקול. "אז מאיפה הגעת? ולמה?", שאלה תולי. היו לה כל כך הרבה שאלות שהיא בקושי ידעה מאיפה להתחיל.

"הו, לא הצגתי את עצמי כראוי!", אמר שפיץ. הוא חיטט בכיסו ושלף משם גליל נייר. הוא פתח את הגליל ודקלם:

שלום ליצורים מכוכב אחר.

שמי שפיץ ואני מגיע מכוכב תות-פטוט. אני לומד בכיתת 13 בבית הספר של ההרים. נשלחתי לכאן בהוראת מורתי הנכבדה מרת מחבת בת מצלתיים. משימת החקר של כיתתי היא לחקור את החיים בכוכב אחר ולמלא את הטבלאות המצורפות בנספחים א, ב ו-ג. רק מי שימלא את משימתו יקבל את תעודת בית הספר. בתקווה לשיתוף פעולה. שפיץ".

"וואו, אז גם אצלכם יש בית ספר", אמרה תולי באכזבה. "היקום הזה פשוט חסר תקנה!".

ינשוף נשף מעליהם, חמור נער ממרחק. רק עכשיו הבינה תולי שכבר ממש ממש מאוחר ואמא בטח כבר דואגת לה.

"שמע, חבר", אמרה תולי, "אני חייבת לזוז. יש לך כל מה שאתה צריך בשביל הלילה? תהיה פה מחר? אבוא אחרי בית הספר ואוכל לעזור לך במשימת החקר!".

"באמת תעשי את זה?", אמר שפיץ. "תודה! תודה ממש! ואם תוכלי להביא מחר עוד כמה מהעוגיות הטעימות האלה...".

"בטח!", אמרה תולי, נופפה לשלום ורצה לעבר ביתה.

שפיץ הסתובב אל עבר כלי הרכב המוזר. הוא התבונן בו שעה ארוכה, נגע בכפתורים, הזיז מתגים ואז פלט אנחה.

הוא מצא שמירה בתוך ערמת החפצים, נשכב על האדמה, התכסה והלך לישון.

מנגינה שקטה ועצובה בעלת גוון תכלכל עלתה מגופו, ולה טעם של חלב חמוץ.

"הי, מי שלא תהיה, רוצה עוגיות שוקולד צ'יפס?", אמרה והציעה לו את החבילה.

היצור הושיט יד מהוססת, לקח שלוש עוגיות וזרק אותן מייד לתוך הפה.

"מממ... זה טעים...", אמר תוך לעיסה למרות שאמא שלו תמיד אמרה לו שזה לא מנומס. עכשיו הם עמדו אחד מול השני והתבוננו.

"אז איך קוראים לך?", שאלה תולי בעניין רב. "קוראים לי שפיץ!", אמר היצור שמעכשיו נוכל לקרוא לו שפיץ. "ולך?".

"קוראים לי נתלי, אבל כולם קוראים לי פשוט תולי". היא הושיטה אליו יד ללחיצה אבל שפיץ עמד, התבונן ביד המושטת בכלבול ולא עשה דבר.

"ככה עורכים היכרות בכוכב שלנו!", הסבירה תולי. "פשוט תושיט יד ותלחץ את היד שלי!".

שפיץ הושיט יד בהססנות. תולי לחצה את ידו בחוזקה כזו שכמעט העיפה אותו חזרה לשמיים. אאוצ'!

"איך עורכים היכרות בכוכב שלך?", שאלה תולי.

"ככה!", אמר שפיץ. הוא ניפח את לחייו, כופף את גבו והחל לקפוץ על רגל אחת.

"מגניב!", אמרה תולי ומייד ניפחה גם היא את לחייה, כופפה את גבה ושניהם החלו לקפץ על רגל אחת, בקצה העיירה ששום דבר מעניין לא קורה בה אף פעם, בתוך הלילה ההולך ויורד. לבסוף נפלו על האדמה והתפקעו מצחוק.

הם התיישבו זה מול זה, צוחקים.

לפתע נשמעה מנגינה שמחה ועליזה. תולי הביטה סביבה לחפש מהיכן המנגינה מגיעה - ואז ראתה שמהבטן של שפיץ יוצא סילון ורדרד, עולה ומסתלסל באוויר בריקוד חמוד. כשהסילון הגיע אל תולי היא חשה בקצה הלשון טעם של אוכמניות.

"מה זה היה?", שאלה תולי, "אתה עשית את זה?".

"כן, בערך... אני לא שולט בזה, ככה כל היצורים מהכוכב שלי. כשאנחנו מרגישים משהו יוצאת לנו מהגוף מנגינה בעלת צבע וטעם. אם הרגש

משרד
התרבות
והספורט

מנהלים
גוש עציון
אנף הספורט והתרבות

ספרייה אזורית גוש עציון

50
גוש עציון בית ישראלי

החג לוח קיץ

ראש צורים תשע"ט 2019

ראשון	שני	שלישי	רביעי	חמישי	שישי	שבת
	כ"ח סיון	כ"ט סיון	ל' סיון	א' תמוז	ב' תמוז	ג' תמוז חקת
ד' תמוז	ה' תמוז	ו' תמוז	ז' תמוז	ח' תמוז ארוע היובל 20:00 • גן הטרקטור	ט' תמוז	י' תמוז בלק
י"א תמוז	י"ב תמוז	י"ג תמוז	י"ד תמוז	ט"ו תמוז	ט"ז תמוז	י"ז תמוז פנחס
י"ח תמוז	י"ט תמוז	כ' תמוז	כ"א תמוז	כ"ב תמוז	כ"ג תמוז	כ"ד תמוז מטות
כ"ה תמוז	כ"ו תמוז	כ"ז תמוז	כ"ח תמוז	כ"ט תמוז	א' אב	ב' אב מסעי
ג' אב	ד' אב	ה' אב	ו' אב	ז' אב	ח' אב	ט' אב דברים
י' אב	י"א אב	י"ב אב	י"ג אב	י"ד אב ערב ט"ו באב סדנת נגרות זוגית 20:00 מרכז תכלים אלון שבות מספר המשתתפים מוגבל	ט"ו אב	ט"ז אב ואתחנן
י"ז אב	י"ח אב	י"ט אב	כ' אב	כ"א אב	כ"ב אב	כ"ג אב עקב
כ"ד אב	כ"ה אב	כ"ו אב	כ"ז אב	כ"ח אב	כ"ט אב	ל' אב ראה

"שמחה בסביבה"
הצגה סוחפת ומצחיקה
בנושא איכות הסביבה
לילדי גנים עד כיתה ג'
17:30 • חדר האוכל

י"ט תמוז
קרוב לבית
**סדנת בניית
דגם בית המקדש
בלגו לילדים**
16:30 • חדר האוכל

כ"ז תמוז
בחסות הספרייה האזורית:
הצגה למבוגרים ונוער
"עיר המזל"
20:00 • בית המדרש

י"א אב
קרוב לבית
**מופע בועות סבון
ומשחקים רטובים**
16:00 • ילדי גנים
17:15 • ילדי א-ג
גן הטרקטור

י"ט אב
**סדנת נגרות
הורה וילד/ה**
20:00
מרכז תכלים אלון שבות
מספר המשתתפים מוגבל

כ"ח אב
**הפנינג סוף הקיץ
וטקס
"עולים לא"**
16:00 • גן הטרקטור

היכוננו!! לילה
לבן בבריקה!!

הלל אלגרבל

אותנו מעכשיו ולכל חיינו. מה יקרה כאשר יהיו לה ילדים? פתאום לא יהיה בא או זהו לא מטפלים בהם? נגמר? מה יקרה באמצע החיים? חתונה? עבודה? לימודים? הקשבה פנימית עמוקה והבנה של מה טוב ומה נכון לי הן דבר חשוב ומשמעותי, אך ישנה תנועה נפשית שלדעתי חשובה לחיים וחשוב שתהיה קיימת בנו, והיא העמידה מול המציאות, האחריות שלי על המציאות. היכולת לראות מטרת על ולא מציאות זמנית.

לדעת לנשום עמוק ולראות איך המציאות הקיימת - המחייבת אותי אליה לפעמים - נותנת לי כוח. איך אני מקבלת אותה אליי באהבה. איך אני לומדת ממנה דברים חדשים על עצמי. נותנת לה לגלות בתוכי כוחות שלא ידעתי שקיימים.

כשהייתי בת שירות לאומי בהוסטל לנערות בסיכון ישבנו שלושת בנות השירות מול המנהלת וסיפרנו לה כמה שאנחנו לא מסתדרות, כמה שקשה לנו. והיא ישבה במשך כמה שעות טובות והקשיבה לנו.

לאחר מכן היא אמרה "שמעתי. עכשיו קחו אחריות".¹ "לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז" - לדעת לעמוד מול המציאות הזו שלא תמיד בא לנו עליה, וזהו דבר שיכול להיות יומיומי (על המבחן מחר, על ההדרכה, על ההורים שלו שהבטחתי להם שיוכלו לבוא לשבת, על ההופעה של הילדה שהבטחתי לה שאגיע, על הקורס שנרשמתי אליו, על העוגה שהבטחתי שאכין לקידוש, על שיחת הטלפון הארוכה עם החברה שקשה לה מאוד עכשיו, על האזכרה של סבא רבא של אמא...) ולומר לעצמי - זה הכי בסדר בעולם שלא בא לי!! הכי בסדר! ולשהות בזה, להזכיר לעצמי שמותר לי שלא יבוא לי. שאין לי כוח. ושכולם יחנקו, כן?

אבל לעשות את זה 'הכי טוב שלי', כמו גדולה. לשהות ולעשות. כי אני הרי לא אבטל את ההורים שלו עכשיו, ואם אני אבטל לקטנה היא תזכור לי את זה for the rest of her life. אבל - האם אני עושה את זה מתוך קבלה של עצמי ושל המצב, או שאני אהיה במלחמות עם עצמי כל השבת על כמה שאני לא בסדר?

אבל האמת (וזה המחשבה השנייה...) שאחד הדברים שהכי תפסו אותי זו האמא. הלבאיא כביכול שנלחמת על ילדיה. ואני שואלת את עצמי כל הזמן בתור מדריכה, מחנכת - מה המרחק בין לתמוך ולחבל. איך אנו תומכים בילדינו, בחניכינו, ונמצאים לצידם כל הזמן, אך לצידם ולא במקומם? תומכים בהם אבל לא עושים את זה במקומם? מאפשרים להם לקחת אחריות על כל הקופה אך בלי תחושת נטישה או זריקת אחריות?

לפני כשנה ריכזתי את צוות נחשון (צוות עשייה המקביל לצוות הדרכה) בסניף גדול ונחשב מאוד במרכז הארץ. באמצע השנה מתקיים סמינריון לכל צוותי נחשון. על חברי הצוות מוטלת חובה לצאת לסמינריון כדי לקבל כלים להמשך השנה, חלק מלהיות בצוות זה לצאת לסמינריון. כמה ימים לפני הסמינריון קיבלתי הודעה מלינוי שהיא לא מעוניינת לצאת! שאלתי אותה לפרש העניין והיא פשוט אמרה שלא בא לה. ניסיתי לדבר על ליבה, לומר לה שאהיה איתה שם לגמרי כל הזמן, שיהיו פינוקים, ניסיתי להבין על מה הדבר יושב אך ללא הצלחה.

ערב לפני הסמינריון (אני כבר במקום עצמו), מוצפת הודעות על חבריה שהחליטו לא להגיע מסיבות כאלה ואחרות. בבוקר של הסמינריון חיכיתי לראות מי החליט לבסוף לעלות על האוטובוס ולשנע את עצמו לסמינריון - הגיעו שלושה בנים ובת (!) חמודים עד מאוד, נכנסו בשער בחולצות התנועה, קיבלו ממני צ'ופר והסמינריון התחיל. איני יודעת אם אתם מודעים לחוקי הסמינריון (הן לצוותי הדרכה והן לצוותי נחשון), אך מי שאינו מגיע לסמינריון מסיבה שאינה מוצדקת (סיבה מוצדקת, הווה אומר - משהו מת או מתחתו, ובהנחה שעשה את כל המאמצים להגיע) אינו יכול להמשיך עימו בצוות.

בהתייעצות עם רכז הסמינריון, רכזת האזור והקומונרית הוחלט להוציא את כל מי שלא הגיע מהצוות. ומי שרוצה לחזור צריך להתקבל מחדש במעבר ריאיון והוכחת רצינות. כל זה נעשה מתוך מחשבה ליצור רצינות ורצון שהם יבינו שאנחנו לא מתעלמים אלא לוקחים אותם ברצינות (כמובן שהיה לנו כביכול קל יותר פשוט להמשיך בחיינו כרגיל, כן?). כמובן שהרוב כעסו, חלק הבינו, ובסוף 90% הגיעו לריאיון חוזר. 'חוק מלינוי'. לינוי ממש כעסה. ממש. שתבינו, לינוי ואני היינו בקשר ממש טוב. והיא ממש כעסה.

ולמרות הכול היא באה לריאיון חוזר שבו היא הדגישה שוב ושוב שהיא אינה יודעת אם בכלל כוונתה לחזור אבל שיהיה. התהליך שהחברה עברו היה משמעותי, הובהרה להם רצינותנו ורצינותו שהם יצליחו, ושאנחנו כאן ורק רוצים שהצוות הזה יצליח ויעוף. יום אחד לאחר זמן מה קיבלתי טלפון מאימה של לינוי שכעסה (כמובן...) ולא הבינה איך אני לא יכולה להבין חוסר רצון לצאת לסמינריון! עניתי לה שאני בהחלט מבינה! אפילו בתור רכזת לא תמיד בא לי לצאת לסמינריון! אבל שאני מאמינה שבחיים אנחנו צריכים להתגבר לפעמים על הילא בא לנו, לשנס מותניים ולעשות מה שצריך, מה שהתפקיד דורש מאיתנו. כמובן שאנו צריכים בתוך הדבר הזה לראות איך אנחנו עושים את זה הכי נעים ובצורה המיטבית לנו.

הסיפור הזה מלווה אותי במשך חיי ועבודתי, ושתי מחשבות שונות מלוות אותי ומתפתחות עם הזמן. הראשונה היא שאני מאמינה שזה לימוד לחיים. שזה מחנך

¹ בפעם הבאה אכתוב על היכולת לעזוב בטוב, בקבלה עצמית ובידיעה שיש מקומות שיותר טובים לנו, לא לדאוג!

אז מה נספר לכם הפעם?

- על פסטיבל שבועות המטורף אתם כבר יודעים! יישר כוח ענקי לשכבת י' היוזמת, לעורי שהעירה אותנו משנתנו ולכל אלו שבאו לעזור!!
- את הרוכן של איל"ן בפסטיבל הדובדבן ראיתם... נכון שווה? שכבת י"ב - אתם תותחים!! וגם כל אלו שבאו לעזור, מהקטנים ביותר ועד הגדולים ביותר!
- נספר לכם שהיה לנו ערב תכנון לחופש מלווה בגלידות ומחשבה אמיתית על מה שהיינו רוצים שיהיה.
- חונכות ח' לשכבות א'-ג' התחילה השבוע לאחר סדנה מעוררת מחשבה ונוגעת עמוקות! תודה לכם יקרים שלי!
- ההכנות לקייטנת איל"ן מתקדמות בקצב מטורף! זה הזמן להזכיר לכל מי שטרם תרם בדרכו שלו, אנחנו עדיין כאן ועדיין צריך אתכם!
- ביום שישי הראשון של החופש הייתה לנו מסיבת צבע מטורפת ושיחה על איל"ן.
- טיול נוער שווה ברמות על חלל (כשהעלון נכתב עוד היינו לפניו...!) אפרט בגיליון הבא...

ומה לפנינו?

- החופש גרוש ועמוס פעילויות!
- אנחנו בתהליכי שיפוץ המעיין המהמם!
- נפגשים לדברים כיפיים, ומדי פעם גם לדבר קצת על ערכים.
- מוזמנים לקפוץ מדי פעם!

כאן לכל דבר ועניין,
הדס

בחדש סיוון את הקציר מתחילים לאסוף, ובלימודים כבר ממש מריחים את הסוף. אך בבני עקיבא לרגע לא עוצרים, וגם החודש הזה מלא באירועים. שבט דורות נכנסו ישר לעניינים, בערב חשיפה לעשייה משמעותית בהמון דרכים. גם שבט הנני לשנייה לא נחים, ופסטיבל שבועות מטורף מרימים. לפסטיבל הדובדבן המונים מגיעים, מה אתם מופתעים (!?) מה לעשות שאנו קיבוץ כה מדהים! המשפחה של הלל התרגשה לא מעט, והגיעה אלינו במהרה לשבת. את החופש הגדול המדריכים ארגנו, ולוח חופש מטורף לכם חילקו. את סוף הלימודים הם חגגו במסלול ניוטים מטורף, ישר אחרי לקריית ארבע יוצאים, לסמינריון הדרכה מהסרטים!! אז מה צפוי לנו בחודשיים הבאים? כמובן שמלא בילויים משפחתיים. אך גם בעניין הסניף לא חסרות פעילויות, אנחנו כבר לא יכולים לחכות! כי צפויות מלא פעולות שבטיות וסניפיות. לכל שבט מגוון פעולות מיוחדות משלו, ובסניף כל הזמן שגעונות יהיו. כי את הקיץ נפתח בפעילות מטורפת - אל תדאגו, זה לא יהיה סרט. בשבת בלק יהיו מסיבות, ישנים באורות יהודה - ממשיכים מסורות. ההתנדבות כמובן שתהיה, כי לעשות טוב זה תמיד מעולה. שבוע אח"כ מסע חולצה לכל השבטים יחדיו, אז תאגרו שעות שינה כבר מעכשיו. בחופש הגדול קייטנת איל"ן זה בראש ובראשונה, ובסיומה הנוער כבר מחכה לשנה הבאה. על חפשי ת'מדריך סגל לא מוותרים, וגם את זה מכניסים ללוח זמנים. אך השיא של החופש הוא ללא ספק המחנאות, המדריכים יוצאים להכנה מוקדמת ומתכוננים, והחניכים ישר באים ונהנים. אז חופש גדול ועמוס לפנינו, כפי שאפשר לראות, אך עלינו לנצלו טוב ומכל דקה ליהנות! שיהיה חופש מדהים לכולם, אך היזהרו מאוד לא להתחכם - כמו שאומר הפסוק "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם".

